

Alonzo T. Džons

Otvoreni put do hrišćanskog savršenstva

*„Zato, braćo, imamo pouzdanje da krvlju Isusa Hrista
ulazimo u Svetinju nad svetinjama, novim i živim putem
koji nam je On otvorio kroz zavesu, to jest svoje telo.“*

Jevrejima 10,19.20

A. T. Džons

OTVORENI PUT
DO HRIŠĆANSKOG
SAVRŠENSTVA

www.najvaznijevesti.com

A. T. Džons
OTVORENI PUT
DO HRIŠĆANSKOG SAVRŠENSTVA

Naslov originala:
Consecrated way to Christian perfection,
By Alonzo Trévier Jones

Prevod sa engleskog: grupa prevodilaca

Izdavač:
Eden kuća knjige, Novi Sad

Dizajn korice: Goran Vidas – gvidaszg@hotmail.com

Štampa: Euro Dream, Nova Pazova

Drugo izdanje, Novi Sad, 2013.

Elektronska verzija knjige „*Otvoreni put do hrišćanskog savršenstva*“ besplatno je dostupna na Internetu, za ličnu upotrebu. Ukoliko želite da nabavite ovu knjigu u štampanom obliku, možete je naručiti na:

www.eden.rs; (+381) 062/200-046
dobravest@yahoo.com; (+381) 064/40-29-428

SADRŽAJ

UVOD.....	5
1. „TAKVOGA PRVOSVEŠTENIKA“	11
2. HRISTOS KAO BOG.....	15
3. HRISTOS KAO ČOVEK.....	19
4. „TAKO I ON“	23
5. „ROĐEN POD ZAKONOM“	29
6. „ROĐEN OD ŽENE“	35
7. ZAKON NASLEĐA.....	44
8. JEDNAK U SVEMU	52
9. DRUGA OBELEŽJA NAŠEG PRVOSVEŠTENIKA.....	59
10. „GLAVNA STVAR“	65
11. SVRHA SVETINJE	70
12. SAVRŠENSTVO	82
13. STRAHOTA I GROZOTA PUSTOŠI.....	92
14. ISPUNJENJE TAJNE BOŽIJE.....	109
15. OČIŠĆENJE SVETINJE	118
16. VREMENA ODMARANJA.....	125
ZAKLJUČAK.....	131

„Imajući dakle slobodu, braćo, ulaziti u svetinju krvlju Isusa Hrista, putem novim i živim, koji nam je obnovio zavesom, to jest telom svojim.“

Jevrejima 10,19.20

UVOD

U predstavljanju Hrista, Spasitelja, otkriveno je da se On mora pojaviti u tri službe, kao prorok, kao sveštenik i kao car.

O Njemu kao proroku pisano je u Mojsijevim danima: „Proroka ću im podignuti između braće njihove, kao što si ti, i metnuću riječi svoje u usta njegova, i kazivaće im sve što mu zapovjedim. A ko god ne bi poslušao riječi mojih, koje će govoriti u moje ime, od toga ću ja tražiti“ (5. Mojsijeva 18,18.19). Ova misao se nastavila u sledećim knjigama Svetoga pisma, sve do Njegovog dolaska.

O Njemu kao svešteniku pisano je u danima Davida: „Gospod se zakleo, i neće se pokajati: ti si sveštenik do vijeka po redu Melhisedekovu“ (Ps. 110,4). Ova misao se takođe nastavlja u sledećim spisima Biblije, ali ne samo do Njegovog dolaska, nego i posle Njegovog dolaska.

O Njemu kao caru takođe je pisano u danima Davida: „Ja sam pomazao cara svojega na Sionu, na svetoj gori svojoj“ (Ps. 2,6). Na isti način ova je misao potom ponovljena u svim spisima Biblije, do Njegovog dolaska, posle Njegovog dolaska i sve do kraja Svetog pisma.

Na ovaj način ga Pismo sasvim jasno prikazuje u te tri službe, kao proroka, sveštenika i cara.

Ovu trostruku istinu priznaju svi oni koji poznaju Sveto pismo. Međutim, istina koja izgleda nije toliko

poznata, jeste i to da Hristos sve te službe ne obavlja u isto vreme, nego jednu za drugom. On je najpre prorok, onda sveštenik i potom car.

On je bio „prorok“, kada je došao na ovaj svet, kada je došao kao „učitelj od Boga“, kao Reč, koja je postala telo i uselilo se u nas „puno blagodati i istine“ (Dela apostolska 3,21-23; Jovan 3,2; 1,14). U to vreme On nije, međutim, bio sveštenik. Ne bi bio sveštenik da je sada i dalje na Zemlji; zato stoji napisano: „Jer da je na zemlji, ne bi bio sveštenik“ (Jevrejima 8,4). Međutim, On je svoje delo proroka završio na Zemlji i vazneo se na nebo s desne strane prestola Božjega. Tamo je On sada naš „prvosveštenik“ i „svagda živi da se može moliti za njih (nas)“, kao što stoji napisano: „I biće sveštenik na prijestolu svom (Očevom), i svjet mirni biće među objema.“ (Zaharija 6,13)

Kada je ovde, na Zemlji, bio prorok, nije bio sveštenik, a takođe još uvek nije car, sve dok je na nebu sveštenik. Istina je, doduše, da je On zaista car u tom smislu što sedi na prestolu svoga Oca i zato je carski sveštenik i sveštencički car po redu Melhisedekovom, koji je, iako je bio sveštenik Boga najvišega, bio takođe i car Salima, što znači car mira (Jevrejima 7,1.2). Ali to nije taj carski presto koji je pomenut u proročanstvu, koji mu je obećan za Njegovu posebnu carsku službu.

Carska služba, obećana prema proročanstvu, jeste nastavak i sjedinjenje „prestola njegovog oca Davida“,

na kome će On biti car u carstvu Božjem na ovoj Zemlji. Ova carska služba je ponovno uspostavljanje i ovekovečavanje Davidovog prestola za čast i krunu u Hristu. To je ponovno podizanje prestola, koji je ukinut zbog bezbožnosti i zloće careva i naroda Jude i Izrailja, kad su odvedeni u vavilonsko ropstvo. O tome stoji zapisano: „A ti nečisti bezbožniče, kneže Izrailjev, kome dođe dan kad bi na kraju bezakonje, ovako veli Gospod Gospod: skini tu kapu i svrzi taj vijenac, neće ga biti; niskoga ću uzvisiti a visokoga ću poniziti. Uništiću, uništiću, uništiću ga, i neće ga biti, dokle ne dođe onaj kome pripada, i njemu ću ga dati.“ (Jezekilj 21,30-32)

Tako su presto i kruna oduzeti Davidovom carstvu, „dokle ne dođe onaj kome pripada“, i Njemu će biti dati. Onaj koji treba da ih dobije, to je sam Hristos, „sin Davidov“. A to „dokle ne dođe“ nije bio Njegov prvi dolazak, kada je u svojoj poniznosti došao kao „čovjek bola“ i stradanja. To je Njegov drugi dolazak, u slavi kao „car nad carevima i gospodar nad gospodarima“, kada će Njegovo carstvo ukinuti i uništiti sva carstva na Zemlji, prekriti celu Zemlju i večno vladati.

Tačno je da je On, kad je kao dete rođen u Vitlejemu, rođen kao car i od tada je, po pravu koje mu pripada, zauvek car. Ali moramo znati da On tada nije preuzeo carsku službu koja je bila prorečena, a ni čast, krunu i presto. To se ni do danas nije desilo i neće se desiti sve dok ne dođe.

Onda će na ovoj Zemlji primiti veliku vlast i u sjaju i slavi svoga carstva potpuno i istinski zavladati. Nakon što „sud sjede i knjige se otvoriše“, Pismo nam opisuje nekoga koji je „kao sin čovječji“, koji je došao do Starca, koji mu je dao „vlast i slavu i carstvo da mu služe svi narodi i plemena i jezici; vlast je njegova vlast vječna, koja neće proći, i carstvo se njegovo neće rasuti“ (Danilo 7,13.14). Tada će „zauzeti“ presto svoga oca Davida, „i carovaće u domu Jakovljevu vavijek, i carstvu njegovom neće biti kraja.“ (Luka 1,32.33)

Proučavanjem biblijskih obećanja i proročanstava jasno se vidi da ove tri Hristove službe slede jedna za drugom, a ne vrše se sve tri, pa ni dve od njih istovremeno. On je došao najpre kao prorok, sada je sveštenik, a kad opet dođe biće car. On je završio svoje delo kao prorok, pre nego što je postao sveštenik; i završiće svoje delo kao sveštenik, pre nego što postane car.

Mi ga zato moramo posmatrati na sledeći način: kakav je bio, kakav je sada i kakav će biti.

To znači: kad je bio kao prorok na Zemlji, narod ga je onda tako i smatrao; u odnosu na ono vreme moramo ga i mi tako gledati. Ali ljudi onoga vremena nisu ga mogli gledati kao sveštenika, zato ga ni mi, u odnosu na ono vreme, ne možemo smatrati sveštenikom. Jer dok je bio na Zemlji, nije bio sveštenik.

Ali kad je prošlo to vreme, postao je sveštenik. Sada je On sveštenik, sada, u naše vreme je On zaista svešte-

nik, kao što je za života na Zemlji bio prorok. U Njegovoj službi i delovanju kao sveštenika moramo ga sada isto tako istinski, tako potpuno i tako čvrsto smatrati sveštenikom, kao što su ga Njegovi savremenici smatrali prorokom i kao što ga mi moramo smatrati kad je bio na Zemlji.

Kad u veličanstvu svoga carstva i na prestolu Davidovom ponovo dođe, videćemo ga kao cara, jer će On to zaista onda i biti. Mi ga, međutim, ne možemo videti u Njegovoj carskoj službi, pre nego što bude u svome carstvu i u svojoj carskoj službi. U toj službi ga sada možemo samo zamišljati kakav će biti. U Njegovoj proročkoj službi možemo ga samo posmatrati kao onoga koji je to bio. Ali u Njegovom sveštenstvu moramo ga posmatrati kao ono što je On sada, jer je On sada samo to. To je jedina služba, u kojoj je On sada otkriven, i jedina služba, u kojoj ga zaista možemo posmatrati, u Njegovoj ličnosti i Njegovom delovanju. To što Njegove tri službe kao proroka, sveštenika i cara slede naizmenično, i to u tom datom redosledu – prorok, sveštenik, car – to ima sasvim određeni cilj. Njegova služba kao proroka bila je nužna priprema za Njegovu službu kao sveštenika; a Njegove službe u tom redosledu kao proroka i sveštenika jesu priprema za Njegovu carsku službu.

Za nas je veoma bitno da ga posmatramo u tom sledu Njegovih službi.

U Njegovoj proročkoj službi ne treba da ga posmatramo samo kao onoga koji nas poučava, koji je „govorio kao što nikada nijedan čovek nije govorio“, nego da na taj način postanemo sposobni da ga pravilno shvatimo u Njegovoj svešteničkoj službi.

U Njegovoj svešteničkoj službi ne treba da ga posmatramo samo zbog Njegove neizmerne službe za nas, nego i zbog priprema za ono što mi treba da budemo. Zato stoji napisano: „...nego će biti sveštenici Bogu i Hristu i carovaće s njim hiljadu godina.“ (Otkrivenje 20,6)

Pošto smo ga posmatrali u Njegovoj proročkoj službi kao pripremu za našu pravilnu procenu Njegove svešteničke službe, neophodno je da ga posmatramo u Njegovoj svešteničkoj službi, da bismo mogli da ga razumemo u Njegovoj službi kao cara. Ovo razumevanje je neophodno da bismo mogli da budemo u Njegovom carstvu i da bismo mogli da vladamo s Njime. Jer se za nas kaže: „Ali će sveci višnjega preuzeti carstvo, i držaće carstvo navijek i dovijeka“ (Danilo 7,18), „...i carovaće va vijek vijeka.“ (Otkrivenje 22,5)

Sveštenička služba je sadašnja služba i delo Hrista. U ovoj službi On služi od svog vaznesenja. Hristos u svojoj svešteničkoj službi je najvažnije proučavanje za sve hrišćane, a isto tako i za sve druge ljude.

1. „TAKVOGA PRVOSVEŠTENIKA“

„U ovome što je rečeno glavna stvar je: imamo takvoga prvosveštenika koji je seo s desne strane prestola veličanstva na nebesima; kao služitelj Svetinje i prave skinije¹, koju je podigao Gospod, a ne čovek.“ (Jevrejima 8,1.2 – Čarnić)

Ova rečenica obuhvata ono što je najvažnije u prvosvešteničkoj službi, kao što je to prikazano u prvih sedam poglavlja poslanice Jevrejima. Ova „glavna stvar“ koja se tu navodi ne znači samo da mi imamo nekog prvosveštenika, već da imamo „takvoga prvosveštenika“. „Takvoga“, tj. prvosveštenika određene vrste i veličine, takvoga kakav je prethodno prikazan i ne drugačije.

To znači: – U prethodnih sedam poglavlja poslanice Jevrejima iznose se sasvim određene stvari koje se odnose na Hristovu prvosvešteničku službu i utvrđuju izvesne pretpostavke za ovu službu, koje su obuhvaćene rečima „Imamo takvoga prvosveštenika“.

Da bismo pravilno razumeli ove reči, potrebno je da se vratimo na prvi deo poslanice Jevrejima, kako bismo shvatili značaj i dubinu reči „takvoga“. Celo sedmo poglavlje raspravlja o ovoj svešteničkoj službi. Šesto po 1 **Skinija** (Karadžić, Čarnić, Sinod SPC, D. Stefanović) – **šator** (Savremeni srpski prevod, Bakotić, Stvarnost, Šarić, ...); prvo jevrejsko svetilište bilo je šator – *prim. izdavača*.

glavlje završava se mišlju o ovoj službi. Skoro celo peto poglavlje raspravlja o ovoj temi. Četvrto poglavlje završava time; ono je samo nastavak trećeg poglavlja, koje počinje pozivom: „Upravite svoje misli na apostola i prvosveštenika naše veroispovesti, Isusa“; a to je samo zaključak onoga što je navedeno u prvom i drugom poglavlju. Drugo poglavlje završava se mišlju da je on milosrdan i veran prvosveštenik, a to je upravo zaključak onoga što proizlazi iz prvog i drugog poglavlja – koja su u stvari samo jedno poglavlje.

Ova skica jasno predstavlja Hristovu sveštenu službu kao veliku temu koja se provlači kroz prvih sedam poglavlja poslanice Jevrejima. Sve istine koje se tu tretiraju, bez obzira u kom obliku ili u kojoj misli se javljaju, jesu jednostavno samo različiti prikazi velike istine sveštene službe; sve je obuhvaćeno u reči: „Imamo takvoga prvosveštenika“.

Da bismo shvatili pravi značaj i dubinu ove misli, neophodno je da proučimo poslanicu Jevrejima od samog početka i da pratimo ovu misao do „glavne stvari“ i da je pritom uvek imamo pred očima. Smisao i cilj svega onoga što je ovde napisano, jeste da se pokaže čovečanstvu da mi „imamo takvoga prvosveštenika“. Svejedno koliko su duboko i značajno povezane sa Hristom izjave narednih poglavlja poslanice Jevrejima, sve one imaju veliki cilj, da pokažu da mi „imamo takvoga prvosve-

štenika“. One se mogu posmatrati samo kao podređene i dopunske istine ove velike glavne istine, da mi „imamo takvoga prvosveštenika“.

Argument koji se obrađuje u drugom poglavlju poslanice Jevrejima završava rečima: „Stoga je bilo potrebno da u svemu bude sličan braći, da bude milosrdan i veran prvosveštenik pred Bogom.“ Tu se objašnjava da je Hristovo poniženje, kroz koje se On izjednačio sa čovekom, Njegovo otelovljenje i Njegovo stanovanje među ljudima, bilo nužno da bi bio milosrdan i veran prvosveštenik. Da bi se mogla proceniti mera Njegovog poniženja i pravi značaj Njegovog položaja kao sina čovečjega i kao čoveka, mora najpre da se shvati Njegov uzvišeni položaj kao Božjeg sina i kao Boga. To je tema prvog poglavlja.

Hristovo poniženje, položaj i Njegova priroda, kad je bio u telu na ovome svetu, iscrpnije se nego bilo gde u Pismu obrađuju u drugom poglavlju poslanice Jevrejima. Istina i misao prethodnog poglavlja moraju nužno da prethode drugoj misli. Pre nego što se može shvatiti misao i istina drugog poglavlja, mora se u potpunosti razumeti prvo poglavlje.

Uzvišenost, položaj i priroda Hrista, kakvu je imao na nebu, pre nego što je došao na Zemlju, obrađuju se u prvom poglavlju poslanice Jevrejima iscrpnije nego na bilo kom drugom mestu u Pismu. Zato je istina, da je

razumevanje položaja i prirode Hrista, kakve je imao na nebu, nužno za pravilno razumevanje Njegovog položaja i prirode, kakve je imao na Zemlji. I pošto je ovde na Zemlji „morao“ biti to što je bio, da bi postao milosrdan i veran prvosveštenik, potrebno je razumeti šta je bio na nebu. To je bitno zato što je to prethodilo onome što je On bio na Zemlji i stoga je značajan deo argumenata obuhvaćenih jednim izrazom: „Imamo takvoga prvosveštenika.“

2. HRISTOS KAO BOG

O kojoj misli se sada radi u vezi sa Hristom u prvom poglavlju poslanice Jevrejima?

Najpre se susrećemo sa „Bogom“ – Bogom Ocem – koji govori čovečanstvu, koji je „govorio našim očevima preko proroka“, a „u ove poslednje dane progovorio nam je preko Sina.“ (Čarnić)

Ovde se uključuje i Hristos, Sin Božji. Dalje se govori o obojici, o Ocu i Sinu: „Koga je postavio (Bog Otac) za naslednika svega, čijim posredstvom je i svet stvorio (Bog Otac)“ (Čarnić). Pre nego što nam se Hristos, Sin Božji, prikaže kao prvosveštenik – i kao uvod u to – pokazuje nam se kao Stvoritelj, kao delotvorna, životodavna Reč u stvaranju. Njegovim „posredstvom“ je svet stvoren.

Dalje čitamo o samome Sinu Božjem:

„On je odsjaj njegove (Očeve) slave i odraz njegovoga (Očevog) bića, koji sve nosi svojom silnom rečju, koji je izvršio očišćenje od greha i seo s desne strane veličanstva na visinama.“

To govori da je Hristova priroda na nebu bila priroda Boga. On, u svojoj ličnosti, u svojoj suštini, pravi je odraz i pravi karakter suštine Boga. To znači, Hristova

priroda na nebu, pre nego što je došao na Zemlju, bila je suština same Božje prirode.

Zato o Njemu stoji napisano, da je On „postao toliko silniji od anđela, koliko je nasledio ime uzvišenije od njihovoga“ (Čarnić). To uzvišenije ime je ime „Bog“, koje Otac, kao što se to vidi iz 8. stiha, daje Sinu: „Za Sina pak (kaže Otac): Tvoj presto, Bože, stoji u sve vekove.“ (Čarnić)

On je, dakle, „toliko“ silniji od anđela, koliko je Bog silniji od njih. To je razlog zašto On ima uzvišenije ime, ime koje izražava ono što je On po svojoj unutrašnjoj prirodi.

Ovo ime je On „nasledio“. Ono mu nije pozajmljeno, nego ga je nasledio.

Kao večna istina, u prirodi je stvari, da niko ne može naslediti neko drugo ime, nego samo ime svoga oca. Ime Hrista, koje je uzvišenije od imena anđela, prema tome je ime Oca; a ime Oca je Bog. Ime koje je Sin nasledio takođe je Bog. Ovo ime, koje je uzvišenije od imena anđela, On nosi, jer je utoliko silniji od anđela. Pošto je to ime Bog, Hristos je toliko silniji od anđela, koliko je Otac silniji od anđela.

Zatim se Pismo zadržava na Hristovom položaju i prirodi, koliko je ona veća od prirode anđela: „Jer kome je od anđela ikad rekao: ‚Ti si sin moj, ja sam te danas rodio?‘ i opet: ‚Ja ću mu biti Otac, i on će mi biti Sin‘“

(Čarnić). U ovome leži misao o uzvišenijem imenu, koje je razmatrano u prethodnom stihu. Jer pošto je On Sin Božji, a Bog Njegov Otac, On je „nasledio“ ime Oca, koje je Bog i koje je utoliko više od imena anđela, koliko je Bog viši od njih.

Ova misao se nastavlja dalje: „I opet uvodeći prvo-rodnoga u svijet govori i da mu se poklone svi anđeli Božiji.“ On je utoliko viši od anđela, da mu se anđeli klanjaju, i to po Božjoj volji, jer je On po prirodi Bog.

Ogromna razlika između Hrista i anđela se naglašava: „A za anđele govori: Koji vetrove čini svojim anđelima i plamenove ognjene svojim slugama.“ Za Sina pak: „Tvoj presto, Bože, stoji u sve vekove.“ (Čarnić)

Dalje: „Palica je pravde palica carstva tvoga. Omiljela ti je pravda, i omrzao si na bezakonje; toga radi pomaza te, Bože, Bog tvoj uljem radosti većma od drugova tvojijeh.“ I opet govori Otac Sinu i kaže: „Ti si, Gospode, u početku osnovao zemlju, i nebesa su djela ruku tvojijeh; ona će proći, a ti ostaješ; i sva će ostarjeti kao haljina, i savićeš ih kao haljinu i izmijeniće se: a ti si onaj isti, i tvojijeh godina neće nestati.“

Obrati pažnju na ovaj kontrast. Ovde se pokazuje Hristova priroda. Nebesa će proći, ali On ostaje. Ona će ostarjeti, a godina Njegovih neće nestati. Nebesa se menjaju, On ostaje uvek isti. To pokazuje da je On Bog, i to po prirodi.

Ovaj kontrast se još više ističe: „A kome od anđela reče kad: sjedi meni s desne strane dok položim neprijatelje tvoje podnožje nogama tvojima? Nijesu li svi službeni duhovi koji su poslani na službu onima koji će naslijediti spasenije?“

Prvo poglavlje poslanice Jevrejima otkriva nam dakle Hrista kao Boga, višeg od anđela, i to utoliko višeg, koliko je Bog viši od anđela.

Ovo poglavlje takođe pokazuje da Hristos nosi ime Bog, jer je On po svojoj prirodi Bog. Njegova priroda je toliko božanska priroda, da je ona izraz Božje suštine.

To je Hristos, Spasitelj, Duh od Duha i Biće od Bića Boga. Potrebno je razumeti ovu istinu iz prvog poglavlja poslanice Jevrejima, da bi se razumela Njegova ljudska priroda, koja je otkrivena u drugom poglavlju.

3. HRISTOS KAO ČOVEK

Prikaz Hristove jednakosti sa Bogom u prvom poglavlju poslanice Jevrejima jeste samo uvod u prikaz Njegove jednakosti sa čovekom u drugom poglavlju.

Prikaz Njegove jednakosti sa Bogom u prvom poglavlju jeste samo kamen temeljac za pravilno razumevanje Njegove jednakosti sa čovekom. A ova jednakost sa Bogom jeste jednakost ne samo u smislu obličja ili odraza, nego u tom smislu da je Njegova priroda jednaka samome Bogu. „Odras njegove suštine“, Duh od Duha i Biće od Bića Božjeg.

Ovaj uvod vodi nas do spoznaje Njegove jednakosti sa čovekom. To znači: Iz prethodnoga treba da naučimo da se Hristova jednakost sa čovekom ne sastoji samo u obličju, kao slika ili odraz; to je jednakost prirode, same suštine. Inače celo prvo poglavlje poslanice Jevrejima sa svim tim detaljnim objašnjenjima bilo bi beznačajno i neprikladno.

Šta je sada istina o Hristu u Njegovoj jednakosti sa čovekom, kakva nam se pokazuje u drugom poglavlju poslanice Jevrejima?

Imajući na umu veliku misao prvog poglavlja i prva četiri stiha drugog poglavlja – kontrast između Hrista i anđela, da je On kao Bog toliko veći – počinjemo sa petim stihom drugog poglavlja. To je početak misli, u kojoj

je Hristos prikazan nasuprot anđelima, manji od anđela, toliko manji, koliko je čovek manji od anđela.

Čitamo: „Jer nije anđelima pokorio budući svet o kome govorimo. Nego je neko posvedočio negde govoreći: „Šta je čovek da ga se sećaš, ili sin čovečiji da ga pogledaš? Samo za malo si ga učinio manjim od anđela, slavom i čašću ovenčao si ga, sve si potčinio pod njegove noge.’ A kad mu pokori sve, ništa mu ne ostavi nepokoreno. No sad još ne vidimo da mu je sve pokoreno; ali Isusa, za malo učinjenog manjim od anđela’ vidimo slavom i čašću ovenčana za smrtnu patnju, da bi po milosti Božijoj za sve okusio smrt“ (Jevr 2,5-9 – Čarnić). To znači: Bog nije anđelima pokorio budući svet, nego čoveku, ali ne čoveku, kome je on prvobitno bio pokoren; to je bilo jednom, ali sada vidimo da to nije tako. Čovek je izgubio svoju vlast. Sve je bilo pokoreno pod noge Njegove, ali sada je on sam potčinjen smrti. On je potčinjen smrti samo zato što je bio potčinjen grehu. Jer: „Zato kao što kroz jednog čovjeka dođe na svijet grijeh, i kroz grijeh smrt, i tako smrt uđe u sve ljude, jer svi sa-griješiš“ (Rim 5,12). On je zato potčinjen smrti, jer je potčinjen grehu, a smrt je plata za greh.

Istina, koja će ostati za svu večnost, jeste da Bog nije anđelima pokorio budući svet, nego čoveku, i to čoveku Isusu Hristu.

Mada je vlast data čoveku, mada vidimo da je on sada više nema i da ju je dakle izgubio, mi vidimo Isusa, koji je kao čovek ponovo zadobio prvobitnu vlast. Vidimo Isusa, kome je kao čoveku sve pokoreno.

Onaj čovek bio je prvi Adam, ovaj čovek je drugi Adam. Prvi Adam bio je malo manji od anđela. Ovog drugog Adama, Isusa, vidimo takođe malo „manjeg“ od anđela.

Prvi čovek nije ostao u položaju koji mu je Bog dao, on je bio malo manji od anđela. Postao je još manji, pokoren grehu i prema tome pokoren patnji, štaviše smrtnoj patnji.

Drugoga Adama vidimo u istom položaju i u istom stanju: „A privremeno manjim od anđela vidimo Isusa, zbog stradanja sve do smrti“ (SPC). Još više: „Jer i onaj koji osvećuje, i oni koji se osvećuju, svi su od jednoga.“

Isus osvećuje. Oni koji se osvećuju su ljudi iz svih nacija, plemena, jezika i naroda. Jedan osvećeni čovek iz jedne nacije, jednog jezika ili jednog naroda jeste božanska objava, da svaki čovek iz te nacije, tog jezika ili tog naroda može biti osvećen. Pošto je Isus postao jedan od njih, da bi ih mogao dovesti u slavu, to je dokaz da je On postao čovek. Tako je On čovek kao i svi drugi ljudi,

„svi su od jednoga; zaradi toga uzroka ne stidi se nazvati ih braćom.“

Ukratko, vidimo dakle: Kao što je Hristos na nebu toliko bio veći od anđela, koliko je Bog veći od anđela, tako je na Zemlji toliko bio manji od anđela, koliko je čovek manji od njih. Hristos na nebu kao Bog – toliko veći od anđela – bio je jedno sa Bogom. Isto tako na Zemlji – toliko manji od anđela kao čovek – On i čovek su jedno. Isto tako sigurno kao što su u božanskom pogledu Isus i Bog jedno – jednoga duha, jedne prirode, jedne suštine – tako su i u ljudskom pogledu Hristos i čovek jedno – jednoga tela, jedne prirode i jedne suštine.

Hristova jednakost sa Bogom je kako po suštini tako i u obličju. Njegova jednakost sa čovekom je takođe u suštini i u obličju, inače bi prvo poglavlje poslanice Jevrejima kao uvod u drugo poglavlje bilo besmisleno. Paralela između prvog i drugog poglavlja bila bi bez značaja.

4. „TAKO I ON“

Prvo poglavlje poslanice Jevrejima otkriva da jednakost sa Bogom ne postoji samo u obličju ili u smislu odraza, nego u stvarnoj suštini. Drugo poglavlje jasno otkriva da se Njegova jednakost sa čovekom ne sastoji samo u obličju ili odrazu, nego podjednako u stvarnoj suštini. Radi se o jednakosti sa čovekom u svim stvarima, baš onakvim kakve su. Zato stoji napisano: „U početku beše Reč Božija, i ta Reč beše u Boga, i Bog beše Reč.“ Jednakost sa čovekom odnosi se na čoveka u Njegovoj paloj, grešnoj prirodi, ne u Njegovoj prvobitnoj, bezgrešnoj prirodi. To proizlazi iz reči: „A privremeno manjim od anđela vidimo Isusa, zbog stradanja sve do smrti.“ Takav kakav je čovek, otkad je izložen smrti, tako vidimo Isusa kako stoji umesto čoveka.

Tako sigurno kao što vidimo Isusa nižeg od anđela zbog stradanja sve do smrti, tako sigurno se pokazalo da je Isus Hristos kao čovek uzeo prirodu, koju čovečanstvo ima posle pojave smrti, a ne prirodu koju je pre toga imalo.

A smrt je došla samo kroz greh. Da se greh nije pojavio, smrt nikada ne bi mogla da dođe. Sada kad gledamo Isusa zbog smrtnog stradanja nižeg od anđela, mi ga gledamo u prirodi čoveka, onakvoj kakva ona jeste, otkad je pogrešio, a ne kakva je bila pre nego što je po-

grešio. Na taj način je On mogao „za sve da okusi smrt“. Time što je postao čovek da bi dosegao čoveka, morao je da dođe tamo gde je čovek bio. Čovek je pokoren smrti. Zato je Isus morao da postane takav čovek, kakav čovek jeste, otkad je podložen smrti.

„Jer je dolikovalo njemu, za koga je sve i kroz koga je sve, pošto je mnoge sinove doveo u slavu, da stradanjima učini savršenim začetnika njihovoga spasenja“ (Jevrejima 2,10 – Čarnić).

Time što je Isus postao čovek, dolikovalo je Njemu da postane čovek kao što čovek i jeste. Čovek podleže stradanju. Isusu je dolikovalo da dođe čoveku tamo gde je on u svom stradanju.

Pre pada u greh čovek ni u kom slučaju nije bio podložen stradanju. Da je Isus Hristos došao u prirodi čoveka kakva je ona bila pre pada u greh, onda bi to značilo da je On došao na način i sa prirodom, koja bi ga sprečavala da upozna stradanje ljudi. On ne bi bio u stanju da dosegne čoveka, da ga spase. Ali pošto je Njemu dolikovalo da postane savršen kroz stradanje, da bi čoveka doveo u slavu, sigurno je da je Isus prilikom svog utelovljenja uzeo udela u ljudskoj prirodi, kakva ona postoji od pojave stradanja, smrtnog stradanja, koje je plata za greh.

Tako stoji napisano:

„Budući pak da djeca imaju tijelo i krv, tako i on uze dijel u tome“ (stih 14).

U svojoj ljudskoj prirodi On je uzeo isto telo i krv, koje čovek ima. U ovom tekstu su sve reči, koje to mogu da učine jasnim i određenim, obuhvaćene jednom rečenicom.

Sinovi ljudski imaju telo i krv; i On je uzeo udela u tome.

To nije sve. On je uzeo udela u istom telu i krvi, u kome deca imaju udela.

To još nije sve. Kao što deca imaju udela u telu i krvi, tako je i On uzeo udela u tome.

Pa i to nije sve. Tako je i On uzeo udela u tome.

Da bismo svi razumeli, Duh nadahnuća želi da pojasni i naglasi ovu istinu toliko, da On nije zadovoljan sa time da upotrebi manje reči nego što je mogao da upotrebi. Iz tog razloga nam se objašnjava, da isto tako i baš isto tako kao što „deca imaju tijelo i krv, tako i on uze dijel u tome.“

To je učinio da bi spasao one, „koji god od straha (od) smrti u svemu životu biše robovi“. On je uzeo udela u istom telu i krvi, kao što mi to imamo u ropstvu grehu i strahu (od) smrti, da bi mogao da nas oslobodi od ropstva grehu i straha (od) smrti.

To je značenje reči, da „onaj koji osvećuje i oni koji se osvećuju, svi su od jednoga; zaradi toga uzroka ne stidi se nazvati ih braćom.“

Ovu veliku istinu krvnoga srodstva i krvnoga bratstva između Hrista i čoveka nalazimo u jevanđelju Prve knjige Mojsijeve. Kada je Bog sa Avramom sklopio svoj večni zavet, žrtve su rasečene napola i on je prolazio sa Avramom između tih polovina (1. Mojsijeva 15,8-18; Jeremija 34,18.19; Jevrejima 7,5.9). Ovim postupkom Gospod je ušao u najsvečaniji savez, koji je poznat na Istoku i koji se u celom svetu zove krvno bratstvo. Tako je Gospod postao Avramov brat po krvi, rodbinski odnos koji je veći od bilo koje druge veze, koja postoji u životu.

O toj istoj velikoj istini krvnoga srodstva Hrista sa čovekom govori se i u jevanđelju 3. knjige Mojsijeve. U jevanđelju ove knjige nalazi se zakon o otkupljenju, koji nalaže otkupljivanje ljudi i njihove imovine. Ako je neki Izrailjac izgubio svoje nasleđstvo ili sam postao rob, bio je predviđen otkup. Ako je neko sam bio u stanju da otkupi sebe ili svoje imanje, onda je to mogao da učini. Ali gde to nije bio slučaj, pravo na otkup imao je njegov najbliži krvni rođak. To znači, to nije zapadalo samo najbližem rođaku među njegovom braćom, nego onome koji je kao najbliži bio za to u stanju (3. Mojsijeva 25,24-28; 47-49; Ruta 2,20; 3,9.12.13; 4,1-14). Mnogo vremena pre toga nalazimo u Prvoj i Drugoj knjizi Mojsijevoj isto učenje,

koje je zapisano u drugom poglavlju poslanice Jevrejima, istinu, da je čovek izgubio svoje nasleđstvo i da je postao rob. Pošto nije u stanju da otkupi ni sebe ni svoje nasleđstvo, pravo na otkup pripada najbližem za to sposobnom krvnom srođniku. U celom univerzumu postoji samo jedan, koji je sposoban da otkupi – Isus Hristos.

Kao otkupitelj On mora, međutim, da bude ne samo sposoban, nego i krvni srođnik. Dalje On mora da bude ne samo bliski srođnik, nego najbliži srođnik, naime najbliži krvni srođnik. Zato stoji napisano: „Budući pak da djeca“ – deca čoveka (Adama), koji je izgubio naše nasleđstvo – „imaju tijelo i krv, tako i on uze dijel u tome“. Telo i krv On je uzeo baš kao i mi, i na taj način je postao naš najbliži srođnik. Pismo zato dalje kaže da On i mi „svi su od jednoga; zaradi toga uzroka ne stidi se nazvati ih braćom.“

Pa čak i ovde Nadahnuće misli da ova krajnje važna istina nije dovoljno naglašena, pa nastavlja: „Jer se zaista ne prima anđela, nego se prima sjemena Avraamova. Zato bješe dužan u svemu da bude kao braća“, čiji je On postao krvni brat potvrđivanjem večnog zaveta.

Ovo je učinio, „jer u čemu postrada i iskušan bi u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju“, i da bi mogao „postradati s našijem slabostima“, jer je „u svačemu iskušan, kao i mi, osim grijeha.“ Pošto je u svojoj ljudskoj prirodi u svemu postao jednak sa nama, mogao

je u svemu da bude iskušan kao i mi, i bio je iskušan. Jedini način da „u svačemu“ bude iskušan kao i mi, bio je da „u svemu“ postane jednak sa nama.

Po svojoj ljudskoj prirodi On je jedan od nas. „On nemoći naše uze“ (Matej 8,17). On može „postradati s našijem slabostima“. Time što je u svemu postao jednak sa nama, On oseća iskušenje kao što ga i mi osećamo. On sve to poznaje i tako je u stanju da u potpunosti spase one, koji ga prihvataju. U svom telu bio je tako slab, kao i mi, i nije mogao „ništa“ sam od sebe da čini (Jovan 5,30). Kad je na sebe uzeo naše bolesti i naše patnje, bio iskušan kao i mi i morao da oseća kao što mi osećamo, izvojevao je punu pobedu uz Božju silu, koja mu je data kroz veru i koju je doneo nama u našem telu.

Zato je Njegovo ime „Emanuilo“ – s nama Bog. Ne samo Bog s Njim, nego i Bog sa nama.

Od večnosti je Bog bio s Njim i mogao je s Njim i da ostane, da nije sebe dao za nas. Kada je čovek grehom bio odvojen od Boga, mi smo bili bez Boga. Bog je opet želeo da bude sa nama; onda je Isus postao jedan od „nas“, a time što je Bog bio s Njime, mogao je opet da bude „s nama“. Blagosloveno neka je Njegovo ime!

U ovome leži Isusova vera i sila. To je naš Iskupitelj: jedno sa Bogom i jedno sa čovekom. Tako može u potpunosti da spase svaku dušu, koja kroz Njega dolazi Bogu.

5. „ROĐEN POD ZAKONOM“

„Jer ovo da se misli među vama što je i u Hristu Isusu, koji ako je i bio u obličju Božijemu, nije se otimao da se isporedi s Bogom; nego je ponizio sam sebe uzevši obličje sluge, postavši kao i drugi ljudi i na oči nađe se kao čovjek“ (Filibljanima 2,5-7).

On je postao kao i drugi ljudi, onakvi kakvi su oni i gde su oni.

„Reč postade telo“. On je uzeo udela u istom telu i krvi, u onome u čemu i ljudi imaju udela, nakon što je čovek pao u greh. Kao što stoji napisano: „A kad je došla punina vremena, Bog je poslao svoga Sina, rođenog od žene, rođenog pod Zakonom“ (Galatima 4,4 – Savremeni srpski prevod)

Biti pod zakonom znači biti kriv, i proklet i stajati pod prokletstvom. Jer stoji napisano: „A znamo da sve što zakon govori – govori onima koji su pod zakonom ... i da sav svet bude kriv pred Bogom“ (Čarnić), „Jer svi sagriješiše i izgubili su slavu Božiju.“ (Rimljanima 3,19.23; 6,14)

Krivica je ta koja donosi prokletstvo. Prorok Zaharija je video jednu „leteću knjigu“ (tj. svitak), „dužina joj dvadeset lakata, a širina deset lakata“. Gospod mu je rekao: „To je prokletstvo koje izade na svu zemlju.“ Šta

je uzrok ovog prokletstva, koje leži na celoj zemlji? Čitamo: „Jer svaki koji krade istrijebiće se po njoj s jedne strane, i koji se god kune krivo istrijebiće se po njoj s druge strane.“ (Zaharija 5,1-4)

Ova knjiga je Zakon Božji. Sa obe ploče Zakona navodi se jedna zapovest, po čemu vidimo da su obe ploče unete u tu knjigu. Svi lopovi – svi oni koji gaze Zakon u oblasti druge ploče – biće istrebljeni na toj strani Zakona. Svi oni koji se kunu krivo – svi koji gaze Zakon u oblasti prve ploče – biće istrebljeni na toj strani Zakona.

Nebeski izveštači ne moraju da zapisuju svaki greh svakog čoveka, nego samo na svitku, koji pripada svakom čoveku, zaokružuju odgovarajuću zapovest, koja se gazi sa svakim prestupom. Takav svitak prati svakog čoveka, ma kuda pošao, i ostaje čak u njegovoj kući: „Ja ću je pustiti, govori Gospod nad vojskama, te će doći na kuću lupežu i na kuću onoga koji se kune mojim imenom krivo; i stajaće mu usred kuće i satrće je, i drvlje joj i kamenje.“

Osim ako se ne ponudi neko sredstvo isceljenja, svitak Zakona ostaje sve dotle dok prokletstvo ne satire tog čoveka i njegovu kuću zajedno sa drvljem i kamenjem, a to znači, sve dok prokletstvo onog velikog dana ne satire Zemlju, kada će se elementi od vatre rastopiti. Zato se kaže: „Sila je grijeha“ i prokletstva „zakon“. (1. Korinćanima 15,56; Isaija 24,5.6; 2. Petrova 3,10-12)

Ali hvala Bogu: „Bog je poslao svoga Sina ... rođenog pod Zakonom, da otkupi one koji su pod Zakonom“ (Galatima 4,4,5 – Savremeni srpski prevod). Svojim dolaskom On je svakoj duši, koja je pod Zakonom, doneo iskupljenje. Ali da bi čoveku pod Zakonom mogao da donese potpuno iskupljenje, On je morao sam da dođe čoveku, da bude onakav kakav je čovek, i tamo gde se čovek nalazi, naime, pod Zakonom.

Tako je bilo i učinjeno. On je zaista došao čoveku onakvom kakav je, jer je On „načinjen pod zakonom“¹; On je načinjen „krivim“; On je načinjen osuđenim od strane Zakona; On je „načinjen“ isto tako krivim kao što je bilo koji čovek koji je pod Zakonom. On je „načinjen“ pod osudom tako potpuno, kao što je bilo koji čovek pod osudom zbog prestupa Zakona. On je „načinjen“ pod prokletstvom tako potpuno, kao što je bilo koji čovek na ovom svetu ikada bio ili se ikada može naći pod prokletstvom. 5. Mojsijeva 21,23: „Jer je proklet pred Bogom ko je obješen (na drvo).“ (stih 22)

U jevrejskom originalu značaj ovog teksta još je izraženiji: „Ko na drvetu visi on je prokletstvo Božje“. Sva težina ovog teksta odnosi se na Hrista, jer: „je on postao kletva“ (Galatima 3,13 – Čarnić). Tako, kada je On „načinjen pod zakonom“, On je načinjen svim onim što

1 U našem prevodu „rođen pod zakonom“, engleski „made under the law“ – „stavljen pod zakon“, tj. načinjen da bude pod zakonom; grčki tekst doslovno kaže „postade pod zakonom“

se podrazumeva pod izrazom „biti pod zakonom“. On je načinjen krivim; On je načinjen osuđenikom; On je načinjen prokletstvom.

Imaj, međutim, uvek na umu da je On „načinjen“ svim tim. Ništa od toga On nije bio po sebi, na osnovu nekog autohtonog nedostatka, već je svim tim On „bio načinjen“. A svim tim je bio načinjen za nas: za nas koji smo pod Zakonom; za nas koji smo pod osudom zbog prestupa Zakona: za nas koji smo pod prokletstvom zbog lažnog zaklinjanja, ubijanja i krađe i činjenja preljube i svih drugih prekršaja koji se nalaze na svitku Božjeg Zakona koji nas prati i ostaje u našoj kući.

On je načinjen pod Zakonom, da bi otkupio one, koji su pod Zakonom. On je načinjen kletvom da iskupi one koji su pod kletvom zbog toga što su pod Zakonom.

Svejedno za koga je ovo učinjeno i šta se time trebalo postići, ne sme se zaboraviti činjenica, da je On, da bi uopšte mogao da deluje, morao da bude stavljen pod Zakon, pod kojim su se već nalazili oni, za koje je On to učinio.

Svaki čovek na svetu koji poznaje krivicu, može da zna šta je Isus osećao za njega. I na taj način može da zna koliko je Isus blizu njega. Ko zna šta je prokletstvo, može tačno da zna šta je Isus za njega osećao, i tako zna da je Isus potpuno bio u stanju da ima saučešće i da ga iskupi. Ko poznaje kletvu greha, zlo svoga srca, taj zna

šta je Isus za njega iskusio i kako se potpuno sa njime poistovetio u svakom iskustvu. Isus je uzeo na sebe krivicu, prokletstvo, teret kletve i živeo celog svog zemaljskog života u ovom svetu krivice, prokletstva i kletve savršenim životom pravednosti Božje, ne sagrešivši ni na jedan način. Čovek koji poznaje krivicu, prokletstvo i kletvu greha i zna da je Isus sve to zaista iskusio za njega i to osećao tako kao što čovek oseća, može sa verom u Hrista da doživi blagosloveno iskustvo savršenog života božanske pravednosti i da bude oslobođen krivice, prokletstva i kletve, tako da se u njegovom životu vidi da ga Isus potpuno čuva da ne greši.

Hristos je stavljen pod Zakon da bi iskupio one koji su pod Zakonom. Ovo delo blagoslova učinjeno je za svakoga ko prihvata iskupljenje.

„Hristos je nas iskupio od kletve zakonske postavši za nas kletva.“ Nije bilo uzalud to što je Hristos postao kletva za nas. Sve što je time nameravano, učinjeno je za sve koji to žele da prihvate. Jer se sve to desilo „da među neznabošcima bude blagoslov Avraamov u Hristu Isusu, da obećanje Duha primimo kroz vjeru.“ (Galatima 3,14)

Tako, šta god da je time nameravano i učinjeno, nijedna duša nikada ne sme izgubiti iz vida činjenicu da je, svojim pražnjenjem od sebe (lišavanjem sebe – Čarnić) i time što je načinjen u obličju čoveka i načinjen telom, On stavljen pod zakon, načinjen krivim – pod osudom,

pod prokletstvom – tako stvarno i tako potpuno kao bilo koja duša koja će ikada biti iskupljena.

Time što je sve to prošao, postao je uzrok večnog spasenja i u stanju je da čak iz najdublje izgubljenosti spase sve one, koji kroza Njega žele da dođu Bogu.

6. „ROĐEN OD ŽENE“

Na koji način je Hristos postao telo? Kako je uzeo udela u ljudskoj prirodi? Na potpuno isti način kao što svi sinovi ljudski uzimaju udela u tome. Čitamo: „Budući pak da djeca imaju tijelo i krv, tako i on uzeo dijel u tome“, „Tako i on“ znači na isti način. On je uzeo udela u telu i krvi kao ljudi, i to na isti način kao i oni. Kod ljudi se to dešava rođenjem. „Tako i on“, kao što stoji napisano: „Sin nam se rodi“.

Dalje s ovim u vezi stoji napisano: „A kad se navršilo vrijeme, poslao Bog sina svojega jedinorodnoga, koji je rođen od žene“ (Galatima 4,4). Pošto je rođen od žene, onda je u prirodi stvari, da se to moglo desiti na jedini način koji postoji na ovom svetu.

Ali zašto uopšte od žene? Zašto ne od čoveka? Iz jednostavnog razloga, što onda ne bi mogao da bude blizak čovečanstvu, onakvom kakvo je ono od pada u greh. On je rođen od žene, da bi mogao biti tamo gde je greh počeo u ljudskoj prirodi.

On je morao biti rođen od žene, jer je žena, a ne čovek, prva prestupila: „I Adam se ne prevari, a žena prevativši se postade prestupnica.“ (1. Timotiju 2,14)

Da je Hristos kao ljudsko biće došao preko čoveka, onda ne bi mogao da pokrije celu oblast greha. Žena je sagrašila, i greh je bio na svetu, pre nego što je čovek sagrašio.

Da bi mogao da se suprotstavi svetu greha tamo gde se on zaista pojavio na zemlji, Hristos je rođen od žene. Da je drugačije došao, onda ne bi mogao da izvojuje potpuno iskupljenje čoveka od greha.

Ženino seme je bilo to, koje je trebalo da stane zmiji na glavu. Samo kao ženino seme i kao rođen od žene mogao je Hristos da se suprotstavi zmiji na njenom vlastitom tlu, baš tamo gde je greh i došao na naš svet.

Prestup je došao na naš svet upravo preko žene. Preko žene se najpre pojavio greh. Iz ovog je razloga Otkupitelj morao da ide i dalje od spasenja čovekovog, kako bi se suprotstavio grehu, jer je greh došao na svet pre nego što je čovek sagrešio.

Zato je onaj, koji je trebalo da spase čoveka, „rođen od žene“. Tako je mogao da sledi greh unazad do samog izvora njegove pojave na svetu preko žene. Da bi uništio greh, od njegovog samog početka na ovom svetu sve do brisanja njegovih poslednjih ostataka, Hristos je morao, naravno, da uzme udela u ljudskoj prirodi, onakvoj kakva ona postoji od pojave greha. Da je drugačije, ne bi bilo nužno da bude rođen od žene. Da nije bilo potrebno da dođe u najuži dodir sa grehom koji postoji na svetu, takav kakav je u ljudskoj prirodi, da je smeo makar i za jedan jedini stepen da se odvoji od greha koji postoji u ljudskoj prirodi, onda ne bi morao da bude rođen od žene.

Pa ipak, On je došao od žene, a ne od čoveka. On je došao odatle odakle je greh došao na ovaj svet, a ne od čoveka, koji je prvi dospao u greh nakon što je greh došao na ovaj svet. Time je demonstrativno negirano svako opravdano pitanje da li možda između Hrista i greha, koji postoji na svetu, između Njega i ljudske prirode, kakva postoji na ovom svetu pod grehom, ipak ne postoji neko odvajanje ili makar mala razlika. On je postao telo. On je učinjen grehom. On je postao telo, kakvo je telo zaista i takvo kakvo je telo na ovom svetu. On je učinjen grehom, tako kakav je greh zaista.

Takav je morao biti za spasenje izgubljenog čovečanstva. Da je samo za jedan jedini stepen ili makar za senku jednog stepena na bilo koji način odstupio od prirode onih, koje je došao da iskupi, onda bi promašio ceo svoj zadatak.

Pošto su oni, koje je hteo da iskupi, pod Zakonom, morao je i On da bude stavljen pod Zakon; morao je da bude „proklet“ ili da bude „pod prokletstvom“, jer su oni, koje je hteo da iskupi, pod prokletstvom; morao je da postane greh, jer su oni grešnici, „prodani pod greh“. Morao je baš tako da postane telo, isto telo i krv, jer su telo i krv oni koje želi da spase, i morao je da bude rođen od žene, jer je greh najpre kroz ženu došao na svet. Bez ikakvog izuzetka ispunila se istina reči: „Zato beše dužan u svemu da bude kao braća.“ (Jevrejima 2,17)

Da nije bio istoga tela kao i oni, koje je hteo da otkupi, onda bi bilo beskorisno da uopšte postane telo. I još više: jedino telo koje postoji na svetu, jeste jadno, grešno, izgubljeno ljudsko telo, koje poseduje celo čovečanstvo; da to nije bilo ono telo koje je On uzeo, onda On zaista ne bi došao na svet, koji je morao da iskupi. Da je Njegovo telo bilo drugačije od tela koje zaista postoji na svetu, onda je On doduše mogao da dođe na svet, ali praktično ne bi mogao da dopre do čoveka niti da mu pomogne, jer bi od njega bio tako daleko, kao da nikada nije ni došao. Onda bi On, naime, isto toliko bio udaljen od čoveka i isto toliko od nekog drugog sveta, kao da nikada nije došao.

Jasno je otkriveno da je Hristos svojim rođenjem uzeo udela u prirodi Marijinoj, „te žene“, koja ga je donela na svet. Međutim, telesno mudrovanje čoveka ne dozvoljava da je Bog morao da uzme na sebe to, da iz savršenstva svoje svetosti dođe onamo gde se čovek nalazi u svojoj grešnosti. To je razlog što se čine napori da se pobeogne od posledica ove slavne istine, ovog principa samoodricanja, razlog zašto je smišljena teorija, po kojoj je priroda device Marije bila drugačija nego priroda ostalih ljudi, a njeno telo ne baš sasvim isto kao kod drugih ljudi. Ovakvo tumačenje ukazuje na to da je na neki poseban način Marija bila načinjena drugačijom od ostalih ljudi, naročito u tu svrhu, da bi Hristu priličilo da bude rođen od nje.

To je teorija, koja dostiže svoj vrhunac u poznatoj katoličkoj dogmi o bezgrešnom začeću. Mnogi protestanti, ako ne čak velika većina, kao i drugi nekatolici, govore da se ova dogma odnosi na to da je Marija začela Hrista preko Svetoga Duha. Međutim, apsolutno nije reč o tome. Uopšte se ne radi o začeću Hrista, nego o tome da je Marija u trenutku kad je nju njena majka začela, bila sačuvana od naslednog greha.

Ovo službeno i „nepogrešivo“ učenje o bezgrešnom začeću svečano je objavio papa Pije IX kao načelo vere. Osmog decembra 1854. on je ex cathedra rekao:

„Sa autoritetom našeg Gospoda Isusa Hrista i blagoslovenih apostola Petra i Pavla i sa vlastitim autoritetom izjavljujemo, objavljujemo i potvrđujemo da je učenje koje potvrđuje da je blažena Devica u trenutku svog začeća posebnom milošću svemoćnoga Boga u pogledu zasluga Isusa Hrista, Otkupitelja ljudskog roda, sačuvana od svakog poroka i nasledne krivice i ostala slobodna, od Boga otkriveno i zato moraju svi vernici čvrsto i nepokolebljivo da veruju u njega. Ako se neko, neka Bog sačuva, usudi da u srcu veruje drugačije nego što smo to mi odlučili, taj neka zna i neka razmišlja o tome da je sebi izrekao presudu, da je doživeo brodolom u veri i da je otpao od jedinstva

Crkve. Svi oni osim toga svojim delom podležu kaznama određenim crkvenim pravom, ako se usude da to što pomisle u srcu, usmeno ili pismeno ili na bilo koji drugi način iskažu.“

Katolički pisci dalje objašnjavaju ovu dogmu:

„Stari spis, 'De Nativitate Christi' među delima Kiprijana kaže: 'Pošto je Marijina priroda bila potpuno različita od ostatka čovečanstva, njoj je data ljudska priroda, ali ne i greh“.

Teodor, patrijarh jerusalimski, rekao je na drugom koncilu u Nikeji, da je:

„ ...'Marija, zaista majka Božja i da je ona i pre i posle rođenja deteta bila devica; i ona je stvorena u stanju uzvišenijem i slavnijem od svih drugih priroda, kako duhovno tako i telesno.' “ (Catholic Belief 216,217)

Time se priroda Marije potpuno udaljava od stvarne jednakosti i srodnosti sa čovečanstvom i ljudskom prirodom. Pošto smo to jasno uvideli, pratićemo sledeći korak ovog učenja koje nema uporište u Svetom pismu. Kardinal Gibons:

„Mi potvrđujemo da je Drugo Lice blagoslovenog Trojstva, Reč Božja, koja je u svojoj božanskoj prirodi pre svake večnosti od Oca posvedočena i sa Njime suštinski jednaka bila, ponovo posvedočena kad se navršilo vreme, tako što je On rođen od device. Tako je On od njenog materinskog krila dobio ljudsku prirodu iste suštine kao što je njena.

Ako se uzvišena tajna utelovljenja može izmeriti prema prirodnom redu, blagoslovena devica je, time što je osenjena Svetim Duhom, dala Drugom Licu moljenja dostojnoga Trojstva, onako kako majke to čine, stvarnu ljudsku prirodu iste suštine kao što je njena, zaista i istinski Majka Božja“. (Faith of our Fathers 198,199)

Dve stvari se ovde ističu. Najpre se Marijina priroda označava ne samo kao „potpuno različita od ostatka čovečanstva“, nego „uzvišenija i slavnija od svih priroda“, čime se potpuno odvađa od normalne ljudske prirode.

Onda se za Isusa kaže da je On od nje dobio ljudsku prirodu iste suštine kao što je njena.

Kao što su dva i dva četiri, ovaj koncept uči da je ljudska priroda našeg Gospoda „sasvim različita“ bila od ostatka čovečanstva, odnosno da ona u stvari uopšte nije bila ljudska priroda.

Tako izgleda katolička doktrina o Hristovoj ljudskoj prirodi. To je sasvim jednostavno nauka da Hristova priroda u stvarnosti nije bila ljudska priroda, nego božanska „uzvišenija i slavnija od svih drugih priroda“. Prema ovom učenju Njegova ljudska priroda je toliko udaljena od čoveka, da je potpuno drugačija od prirode čovečanstva. To znači da je Hristos imao prirodu u kojoj nije mogao da saoseća sa čovečanstvom.

Međutim, sve ovo nije Isusova vera. Isusova vera jeste da „budući pak da djeca imaju tijelo i krv, tako i on uze dijel u tome“.

Isusova vera je da je Bog poslao svoga Sina u „obličju tijela grijehovnoga“.

Prema Isusovoj veri „bješe dužan u svemu da bude kao braća“. „A on bolesti naše nosi“, da bi mogao „postradati (saosećati – grčki original, Čarnić, Savremeni srpski prevod) s našijem slabostima“, i bio je „u svačemu iskušán, kao i mi“. Ako nije bio takav kao što smo mi, onda ne bi mogao biti iskušán „kao i mi“. Međutim, On je u svačemu iskušán „kao i mi“. Zato je i bio „u svačemu“ „kao i mi“.

Citati navedeni u ovom poglavlju iznose nam verovanja Rima u pogledu prirode Hrista i Marije. U drugom poglavlju Jevrejima poslanice i u srodnim tekstovima, kakvi su navedeni u ovoj knjizi, prikazuje se prava vera u pogledu ljudske prirode Hrista.

Vera Rima u pogledu prirode Hrista i Marije proističe iz opšte predstave neobnovljenog čoveka, da je Bog suviše čist i svet, da bi stanovao sa nama i u našoj grešnoj ljudskoj prirodi. Mi smo, grešni kakvi smo, suviše daleko od Njega, od Njegove čistote i svetosti; zato On nije mogao, takav kakvi smo mi, da dođe kod nas.

Istinska vera – Hristova vera, jeste, da je On došao k nama upravo tamo gde smo mi daleko od Boga u našoj grešnosti, u našoj ljudskoj prirodi, koju je On uzeo. On, beskrajno Čisti i Sveti, koji Jeste, želi da u Hristu kroz Svetoga Duha bude sa nama i u nama, nama grešnima, izopačenima i izgubljenima, da bi nas spasio, očistio i posvetio.

Vera Rima jeste da mi moramo biti čisti i sveti, da bi Bog uopšte mogao da bude sa nama.

Vera Hristova jeste da Bog mora da bude sa nama i u nama da bismo mi uopšte mogli postati čisti i sveti.

7. ZAKON NASLEĐA

„I riječ postade tijelo.“

„A kad se navrší vrijeme, posla Bog sina svojega ... , koji je rođen od žene.“ (Galatima 4,4)

„Gospod pusti na Nj bezakonje svijeh nas.“ (Is 53,6)

Time što je Hristos rođen od žene, mogao je, kao što je već pomenuto, da sledi greh do njegovog porekla na Zemlji. On je morao da dođe od žene, da bi to mogao da učini. Takođe, na Njega su stavljeni svi naši gresi. Grehe celoga sveta, od njihovih prvih početaka do kraja, uzeo je On na sebe, i to oboje, greh kakav postoji po sebi, i greh, kakav se čini, greh kao predispoziciju¹ i greh kao

1 Za *predispoziciju* je upotrebljena reč *tendency*, koja ovde ne označava ispoljenu sklonost, sklonost koja je postala deo ličnosti, karaktera, već sklonost kao predispoziciju ka zlu. Važno je napomenuti da Jones u svojim spisima kada govori o sklonostima ka grehu koje je Isus poneo kada je uzeo ljudsku prirodu koristi izraze *liability* i *tendency*, u značenju podložnosti i genetske predispozicije, ali nikad ne koristi reč *propensity* koja se odnosi na razvijenu, tj. karakternu sklonost. U današnjim rečnicima naći ćemo da su engleske reči *tendency* i *propensity* sinonimi, i da obe mogu označavati i genetsku predispoziciju i razvijenu sklonost.

Ali nije uvek bilo tako. U spisima plodnog duhovnog pisca Ellen G. White (1827-1915), inače najprevođenijeg ženskog autora svih vremena u svetu i savremenika Jones-a (1850-1923), zapažamo različitu primenu izraza *tendency* i *propensity*; primera radi, 134 puta u spisima ovog autora nalazimo izraz *animal propensities*, što bismo mogli prevesti sa životinjske sklonosti, a nijednom *animal tenden-*

cies. Takođe, 23 puta se pominje izraz *lustful propensities*, što znači sladostrasne, požudne, pohotljive, pohlepne sklonosti (mada je prirodnije prevesti kao sklonost ka pohlepi); nijednom, pak, ne javlja se sintagma *lustful tendencies*. Izraz *propensity*, dakle, koristi se da označi sklonost koja je razvijena u karakternu crtu. Izraz *tendency* ne koristi se u kontekstima *animal tendency*, *lustful tendency*, što upućuje na različitu upotrebu ove reči; ako, pak, *tendency* shvatimo kao predispoziciju, a ne i razvijenu sklonost, možemo lako razumeti nepostojanje sintagmi *animal tendency* ili *lustful tendency*, jer bi i u srpskom bilo neprirodno reći životinjske predispozicije, ili pohotne predispozicije, jer je pohota karakterna osobina, mnogo više od predispozicije ka zlu koja se samo popuštanjem može razviti i do pohote. Izraz *lower propensities*, tj. niže sklonosti pominje se takođe 23 puta u spisima Ellen White, dok se ne nigde ne javlja *lower tendencies*. Uopšte, izraz *propensity* uvek ima negativno značenje u spisima pomenutog autora, što ne važi za reč *tendency*. U današnjem jeziku to nije slučaj – i *propensity* može biti nešto pozitivno. Sve pomenute razlike ne bi trebalo da nas čude – u mnogim svetskim jezicima mogu se uočiti promene – najčešće je u pitanju degradacija, gubitak padeža, glagolskih oblika, smanjivanje fonda reči, ali i gubitak nijansi značenja i drugih vrednosti, što otežava razumevanje i povećava mogućnost nesporazuma.

Sama činjenica da urođene predispozicije ka zlu ne moraju biti ispoljene u životu i postati karakterne sklonosti, *dokaz je da postoji potreba za dva različita pojma* – pojam **tendency**, koji označava **genetsku predispoziciju** ka zlu, i pojam **propensity**, koji označava **stečenu sklonost, karakternu osobinu**. U našem jeziku prvo bismo mogli prevesti izrazom predispozicija, a drugo izrazom sklonost. No, kako je izraz *predispozicija* stranog porekla i nije u uobičajenoj upotrebi, već se izraz *sklonost* obično koristi da označi obe stvari, mi smo se na jednom mestu odlučili za izraz *sklonost*. Treba imati u vidu da se ovde ne radi o karakternoj sklonosti, osobini koja je

delo: greh koji je u nama u vidu nasleđa, koji još uvek nismo počinili, i greh, koji postoji kao učinjeno delo.

Samo tako je na Njega moglo biti položeno bezakonnje svih nas. Samo time što je pokoren zakonu nasleđa, mogao je da dosegne greh, kakav on zaista postoji u svojoj punini. Bez toga na Njega su, doduše, mogli biti položeni naši gresi koji su u stvarnosti počinjeni, sa krivicom i osudom koji im pripadaju. Ali izvan ovoga postoji u svakoj osobi mnogostruka, generacijama nasleđivana podložnost grehu koja još nije kulminirala u grešnom delu, ali je uvek spremna, kada okolnosti to dozvole, da se ispolji u stvarno počinjenim gresima. Veliki Davidov greh je primer za to (Psalam 51,5; 2. Samuilova 11,2).

Otkupljenje ne bi bilo dovoljno, ako bi se odnosilo samo na stvarno počinjene grehe – mi moramo da se sačuvamo od toga da ne činimo nove grehe. Da bi se to moglo desiti, otkupljenje mora obuhvatiti i suočavanje sa ovom naslednom podložnošću grehu, kao i njeno

deo ličnosti i identiteta čoveka. Zanimljivo je da i Ellen White, kao i Jones, koristi izraze *liability* i *tendency* da opiše sklonosti koje je Isus imao kada je uzeo ljudsku prirodu; s druge strane, kada piše da Hristos ni u ljudskom telu nije imao sklonosti ka grehu, ona koristi reč *propensity*. Kada govori o tome da Adam pre pada u greh nije imao grešne sklonosti, Ellen White, pak, koristi oba izraza – *propensity* i *tendency*, što opet upućuje na to da su u pitanju dve različite stvari; kako Adam u to vreme nije imao ni razvijene sklonosti ni predispozicije ka zlu, pomenuta objašnjenja pojmova *propensity* i *tendency* dobijaju još jednu potvrdu – *prim. izdavača*.

potčinjavanje. Moramo steći silu koja će nas sačuvati od grešenja – silu da savladamo ovu podložnost, ovu naslednu sklonost ka grehu koja je u nama.

Svi gresi koje smo zaista počinili, stavljeni su na Njega. Njemu su uračunati, tako da se Njegova pravednost može staviti na nas i uračunati nama. Time što je postao telo, što je rođen od žene i uzeo udela u tom telu i krvi kao i mi, time je podložnost grehu stavljena na Njega, da bi se Njegova pravednost mogla zaista otkriti u našem svakodnevnom životu.

Tako se On suprotstavio grehu u telu koje je uzeo i trijumfovaio je nad njim: „ ... posla Bog sina svojega u obličju tijela grjehovnoga, i za grijeh osudi grijeh u tijelu“ (Rimljanima 8,3). Dalje se kaže: „Jer je on mir naš ... i razvali ... neprijateljstvo tijelom svojim.“ (Efescima 2,14)

Na taj način, gresi koje smo mi učinili, Njemu su pripisani, da bi Njegova pravednost mogla biti prisana nama. Isto tako, Njegovo suočavanje sa podložnošću ka grehu i nadvladavanje te podložnosti u telu, kao i ispoljavanje pravednosti u tom istom telu osposobljava nas u Njemu, i Njega u nama, da se suočimo u telu sa istom tom podložnošću ka grehu i da je nadvladamo, i da ispoljimo pravednosti u tom istom telu.

I tako, za naše učinjene grehe, za naše prošle grehe, Njegova pravednost nam je pripisana, kao što su naši

gresi Njemu pripisani. A da nas sačuva od grešenja Njegova pravednost nam je data u našem telu na isti način kao što je naše telo, sa podložnošću grehu, dato Njemu.

Tako je On Spasitelj u celosti. On nas spasava od svih greha koje smo stvarno počinili i isto tako nas spasava od svih greha koje bismo počinili živeći odvojeno od Njega.

Da On nije prihvatio isto telo i krv kao deca ljudska, sa podložnošću grehu, kakva bi se uopšte logika ili obrazloženje mogli naći u Njegovom rodoslovu datom u Pismu? On je potomak Davidov. On je potomak Avramov. On je potomak Adamov. I time što je rođen od žene, dosegao je greh još pre Adama, tamo gde se on prvobitno pojavio na ovom svetu.

Među Hristovim precima nalaze se: Jojakim (u Mateju 1,11 po Vukovom prevodu Jehonija, a u Jeremiji 22,18 Joakim, po Daničiću – prim. prev.), koji je zbog svoje zloće trebalo da bude pogreben „pogrebom magarećim“, pošto je rečeno za njegov leš „izvući će se i baciće se iza vrata Jerusalimskih“ (Jeremija 22,19); Manasija koji je zaveo decu Izrailjevu „te činiše gore nego narodi koje istrijebi Gospod“ (2. Carevima 21,9); Ahaz, koji je otkrio golotinju Jude i u svom prestupu dražio Gospoda; i Ro-voam, koji je rođen Solomunu nakon što se ovaj odvratio od Boga, Solomun sam, sin Davidov sa Vitsavejom. Među Hristovim precima nalaze se dalje Ruta Moavka,

i kurva Rava, Avram, Isak, Jesej, Asa (Avija), Josafat, Ezekija i Josija: oni najgori zajedno sa onim najboljima. A zabeležena su dobra dela kao i zla dela, takođe i zla dela najboljih od njih. A pri tom u ovom popisu predaka jedva da ima nekoga, u čijem životu nije zabeležen neki promašaj.

I tu, na kraju te tablice predaka Reč je postala „telo“ i stanovala među nama. Bila je to poslednja grana tog rodoslovnog drveta, kad je Hristos „rođen od žene“. Iz rodoslovne linije sa takvim precima Bog je dozvolio da se pojavi Njegov Sin „u obličju tijela grjehovnoga“ (Rimljanima 8,3). Takva loza i takvo poreklo za Hrista su imali isti značaj kao i za svakog drugog čoveka, u svetlosti velikog zakona po kome se gresi otaca pohode na sinovima do trećeg i do četvrtog kolena. Prilikom velikog kušanja u pustinji, kao i za vreme čitavog Njegovog života u telu, Hristovo poreklo u celoj svojoj širini igralo je ključnu ulogu.

Tako je Hristos nosio grehe sveta na taj način što su mu oni uračunati, i preko zakona nasleđa. Opterećen ovim strašnim nedostacima On je pobedonosno izdržao borbu, koju su praroditelji bez i najmanjeg opterećenja izgubili.

Svojom smrću On je platio krivicu svih počinjenih greha i s pravom može da podari svoju pravednost svima koji je žele prihvatiti. Time što je osudio greh u telu

i razvalio neprijateljstvo telom svojim, On oslobađa od sile zakona nasleđa i s pravom može svakome koji želi da ga prihvati, da da svoju božansku prirodu, a time i moć koja ga uzdiže iznad ovog zakona i čuva ga u tom položaju.

Zapisano je: „A kad je došla punina vremena, Bog je poslao svoga Sina, rođenog od žene, rođenog pod Zakonom, da otkupi one koji su pod Zakonom, da postanemo sinovi“ (Galatima 4,4 – Savremeni srpski prevod). „Posla Bog sina svojega u obličju tijela grjehovnoga, i za grijeh osudi grijeh u tijelu, da se pravda zakona ispuni u nama koji ne živimo po tijelu nego po duhu“ (Rimljanima 8,3.4). „Jer je on mir naš, koji ... razvali ... neprijateljstvo tijelom svojijem ... da iz oboje (Boga i čoveka) načini sobom jednoga novog čovjeka, čineći mir.“ (Efescima 2,14.15)

„Zato bješe dužan u svemu da bude kao braća ... jer u čemu postrada i iskušan bi u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju“ (Jevrejima 2,17.18). Bez obzira da li kušanje dolazi iznutra ili spolja, Hristos je savršeni štit protiv greha, koji može zauvek spasti one koji kroz Njega dolaze Bogu.

U činjenici da je Bog poslao svoga Sina u obličju tela grjehovnoga na Zemlju, da je uzeo našu prirodu u njenoj grešnosti i izobličjenosti i da je Bog uprkos ovoj prirodi stalno boravio sa Njim i u Njemu, On je za sva vremena

dao čvrst dokaz, da nema nijednog čoveka na Zemlji, koji je toliko opterećen grehom i izgubljen, u kome Bog ne bi rado boravio, spasio ga i doveo na put božanske pravednosti.

To je razlog za Njegovo ime Emanuilo – „S nama Bog“.

8. JEDNAK U SVEMU

Posebno treba obratiti pažnju na to da se izjave u prva dva poglavlja Jevrejima poslanice o Hristovoj ličnosti specijalno odnose na prirodu Hristovog bića. U Filibljanima 2,5-8 naročito se predstavlja Hristovo srodstvo sa Bogom i sa čovekom. „Imajte u sebi istu misao koju Hristos Isus ima; On, koji je u obličju Božijem, nije smatrao kao nešto prigrabljeno – to što je jednak Bogu, nego je ponizio (ispraznio – eng. prevod) samoga sebe, kada je uzeo obličje sluge i postao kao i drugi ljudi. I našavši se u liku kao čovek On je ponizio samoga sebe i postao poslušan do smrti, do smrti na krstu“ (kombinacija prev. Čarnić-Karadžić). Kad se Hristos ponizio, postao je čovek, i Bog se otkrio u čoveku. On se otkrio i kao čovek i kao Bog. U Hristu se susreću Bog i čovek u miru i postaju jedno. „Jer je On mir naš, koji oboje (Boga i čoveka) sastavi u jedno, i razvali ... neprijateljstvo tijelom svojim ... da iz oboje načini sobom jednoga novog čovjeka, čineći mir.“ (Efescima 2,14.15)

Onaj koji je imao obličje Boga, uzeo je obličje čoveka. Onaj koji je bio jednak Bogu, postao je jednak čoveku. Tvorac i Gospod postao je stvorenje i sluga. Onaj koji je imao obličje Boga, primio je obličje čoveka. Onaj koji je bio Bog i Duh, postao je čovek i telo (Jovan 1,1.14).

To se ne odnosi samo na Njegovo obličje, nego i na Njegovo biće. Hristos je bio jednak Bogu u tom smislu

što je imao istu prirodu, isto biće kao Bog. On se izjednačio s čovekom u tom smislu što je uzeo njegovu prirodu i njegovo celo biće.

Hristos je bio Bog. Postao je čovek; a kad je postao čovek, onda je zaista postao čovek, kao što je zaista bio Bog. Postao je čovek, da bi spasao čoveka. On je došao tamo gde je čovek bio, da bi čoveka odveo tamo, gde je On sam bio i jeste.

Čovek je telo (1. Mojsijeva 6,3; Jovan 3,6). „I riječ postade tijelo.“ (Jovan 1,14; Jevrejima 2,14)

Čovek je pod Zakonom (Rimljanima 3,19 – Čarnić). Hristos je „pokoren zakonu (stavljen pod zakon – KJV, Šarić)“ (Galatima 4,4)

Čovek je pod kletvom (Galatima 3,10. Zaharija 5,1-4). „Hristos je ... postao kletva.“ (Galatima 3,13 – Čarnić)

Čovek je prodan pod greh (Rimljanima 7,14). I ogrezao u bezakonju. (Isaija 1,4)

Ali „Gospod pusti na Nj bezakonje svijeh nas“. (Is 53,6)

Čovek je „tijelo grješno“ (Rimljanima 6,6). Hristos je učinjen „griješom.“ (2. Korinćanima 5,21)

Tako vidimo da je Hristos doslovno morao „u svemu da bude kao braća.“ (Jevrejima 2,17)

Tako je Hristos „učinjen“ onim što nije bio, da bi čoveka sada i za svu večnost učinio onim što on nije.

Hristos je bio Sin Božji. Postao je sin čovečji, da bi sinovi ljudski mogli postati sinovi Božji (Galatima 4,4; 1. Jovanova 3,1).

Hristos je bio Duh (1. Korinćanima 15,45). **Postao je telo, da bi čovek, koji jeste telo, mogao postati duh** (Jovan 3,6; Rimljanima 8,8-10).

Hristos koji je imao potpuno božansku prirodu, uzeo je udela u ljudskoj prirodi, da bismo mi, koji imamo potpuno ljudsku prirodu, mogli da uzmemo udela u božanskoj prirodi (2. Petrova 1,4).

Hristos koji nije znao za greh, učinjen je grehom, odnosno grešnošću čoveka, da bismo mi, koji nismo poznavali pravednost, učinjeni pravednošću, naime Božjom pravednošću.

Božja pravednost, kojom je čovek u Hristu učinjen, jeste stvarna pravednost. Isto tako stvaran bio je i greh, kojim je Hristos učinjen u telu. I kao što su stvarni gresi koji nas opterećuju, oni su i za Hrista postali stvarni gresi, kad su stavljeni na Njega. Isto je tako i sa krivicom, koja donosi grehe sa sobom. I kao što je krivica greha ležala na nama, tako je ta ista krivica stavljena i na Njega, kada je ove grehe uzeo na sebe.

I kao što je osećanje prokletstva i obeshrabrenja za nas bilo stvarnost, kad su naši gresi ležali na nama, tako je to isto prokletstvo i obeshrabrenje postalo stvarnost za Hrista, kad je krivica ovih greha prenesena na Njega.

Dakle, Hristos je na pravi način iskusio krivicu, prokletstvo i obeshrabrenje koje proizlazi iz svesti o grehu, kao istinsku stvarnost, baš kao što je doživljava i svaki drugi grešnik koji živi na Zemlji. Ova činjenica koja uliva poštovanje predočava svakom čoveku koji je pao u greh veličanstvenu istinu, da Božja pravednost sa svojim mirom, svojim spokojstvom i svojom radošću za hrišćane ovde na Zemlji postaje svesno iskustvo, koje je isto tako stvarno kao i iskustvo svetih na nebu.

On, koji je poznao uzvišenost Božje pravednosti, poznao je dubinu greha čoveka. „Pravedni sluga moj opravdaće mnoge svojim poznanjem“ (Isaija 53,11). Svojim poznanjem On je u stanju da oslobodi svakog grešnika iz najdublje dubine greha i da ga podigne na najviše visine pravednosti, naime pravednosti samoga Boga.

Kad se za Hrista kaže da je morao da postane jednak sa nama „u svemu“, onda to znači da je baš u svemu bio jednak sa nama. To se toliko obistinilo da je mogao da kaže za sebe ono isto što mi moramo reći o sebi: „Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe.“ (Jovan 5,30)

To što je rekao o sebi bilo je tako suštinski istinito da je On, u slabosti i nemoći tela – našeg tela koje je uzeo – bio takav kakav je čovek koji je bez Boga i bez Hrista. Samo bez Boga čovek ne može ništa činiti. S Bogom i kroz Njega može sve. „Sve mogu u Isusu Hristu, koji mi

moć daje“, ali „bez mene ne možete činiti ništa.“ (Filibljanima 4,13; Jovan 15,5)

Kad Hristos kaže: „Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe“, to onda pokazuje, jednom zauvek, da je Hristos sam po sebi – zbog naših slabosti, naše nasleđene i ispoljene grešnosti, koja je preneti i položena na Njega – u telu bio potpuno jednak čoveku, koji stoji u slabostima tela i opterećen je nasleđenim i počinjenim gresima. U ovom stanju, opterećen gresima sveta, kušan u svemu kao i mi, On u božanskoj veri uzvikuje: „Ja ću se u njega uzdati.“ (Jevrejima 2,13)

On „dođe da iznađe i spase izgubljeno“ (Matej 18.11). Ali da bi to postigao, morao je da dođe tamo gde se izgubljeni nalaze i sam je morao da se zaputi među izgubljene. On „bi metnut među zločince“ (Isaija 53.12). On je učinjen „grehom“ (2. Korinćanima 5,21). I u ovom stanju slabosti i iznemoglosti izgubljenih On je svoje poverenje stavio na Boga, da će ga On osloboditi i spasti. Opterećen gresima sveta i kušan u svemu kao i mi, On se nadao i pouzdao u Boga da će ga spasti iz svih greha i sačuvati od grešenja (Psalam 69,1-21; 71,1-20; 22,1-22; 31,1-5).

To je Isusova vera! To je tačka, na kojoj Isusova vera doseže izgubljenog, grešnog čoveka i pomaže mu! Time je savršeno dokazano da na celom svetu nema nijednog čoveka, za koga nema nade u Bogu! Nijedan nije tako

izgubljen, da sa poverenjem u Boga ne može postići ovu veru, a sa njom i spasenje! Sa ovom verom Hristos je došao na mesto izgubljenog čoveka i nadao se i pouzdao u Božje spasenje od greha i u Njegovu moć, da Ga može sačuvati od greha! Njegova pobjeda je ta, koja svakome čoveku na svetu omogućuje onu božansku veru, kroz koju se čovek nada i uzda u Boga, a kroz Njegovu silu može da nađe spasenje od greha i zaštitu od grešenja! Ta vera, koju je On pokazivao i kojom je izvojevao pobjedu nad svetom, nad telom i đavolom, jeste Njegov dobrovoljni dar za svakog izgubljenog čoveka na ovom svetu! Na ovaj način „vjera je naša ova pobjeda koja pobijedi svijet!“ (1. Jovanova 5,4). Začetnik i svršitelj ove vere je Isus (Jevrejima 12,2).

To je Hristova vera, koja se daje ljudima i koju čovek mora da prihvati, da bi mogao biti spasen! To je vera Isusova, koju sada u vreme treće anđeoske vesti moraju prihvatiti i zadržati svi koji žele da budu sačuvani da se ne poklone zveri i ikoni njezinoj i koji žele da budu sposobni da drže Božje zapovesti! Upravo je ta vera ona na koju se odnose završne reči trostruke anđeoske vesti: „Ovdje je trpljenje svetijeh, koji drže zapovijesti Božije i vjeru Isusovu.“ (Otkrivenje 14,12)

Rezime i suština svega što smo govorili jeste: „Imamo takvoga prvosveštenika“ (Jevrejima 8,1 – Čarnić). Činjenice koje proizlaze iz prva dva poglavlja Jevrejima posla-

nice jesu nužna pretpostavka i uvod u Njegovu službu kao prvosveštenika.

„Zato beše dužan u svemu da bude kao braća, da bude milostiv i veran poglavar sveštencički pred Bogom, da očisti grehe narodne. Jer, zato što je i sam trpeo kada je bio kušan, može da pomogne onima koji se iskušavaju.“ (Jevrejima 2,17.18 – kombinacija prevoda Karadžić-Čarnić)

9. DRUGA OBELEŽJA NAŠEG PRVOSVEŠTENIKA

Treće poglavlje Jevrejima poslanice počinje opomenom: „Stoga, braćo sveta, vi koji učestvujete u nebeskom pozivu, upravite svoje misli na apostola i prvosveštenika naše veroispovesti, Isusa, koji je veran onome koji Ga je postavio“ (Čarnić). U prethodnim poglavljima je prikazano da je Hristos u telu „u svemu“ bio jednak sa čovekom i da je postao naš krvni srodnik. Sada smo pozvani da posmatramo Njegovu veru koju je pokazivao u ovom stanju.

Prvi Adam nije bio veran. Drugi Adam je bio „veran onome koji Ga je postavio, kao što je bio i Mojsije u svem domu njegovom (Božjem)“. „Koji je veran onome koji Ga je postavio, kao što je bio i Mojsije u svem domu njegovom . Jer ovaj je udostojen veće slave od Mojsija – kao što veću čast od doma ima onaj koji ga je sagradio. Svaki dom, naime, neko gradi, a Bog je sve sagradio. I Mojsije je, doduše, bio veran u svem domu Njegovom kao sluga – za svedočanstvo onoga što je imalo da se kaže, a Hristos je kao sin nad svojim domom; mi smo Njegov dom, ako pouzdanje i slavnu nadu (do kraja čvrstu) održimo.“ (Jevrejima 3,2-6 – Čarnić)

Kao sledeće navodi se Izrailj. Nakon što je Izrailj izašao iz Egipta, nije se pokazao veran. Zbog neverstva je

propustio da uđe u mir Božji. Pozivajući se na ovo iskustvo, daje nam se opomena:

„Bojmo se, dakle, da se ko od vas, dok je još ostavljeno obećanje da se uđe u Njegov mir, ne pokaže da je zakasnio. Jer i mi smo čuli radosnu vest kao i oni; ali im ne pomože reč koju su čuli, zato što nije bila spojena sa verom kod onih koji su je čuli. U mir, naime, ulazimo mi koji smo poverovali“ (Jevrejima 4,1-3 – Čarnić).

Mi ulazimo u mir, jer verujemo da se Hristos žrtvo-
vao za naše grehe.

U veri u Onoga, koji je bio veran u svakoj dužnosti i kušanju života, dobijamo oproštenje svih naših greha i ulazimo u Njegov mir. Mi ulazimo u Njegov mir i ostajemo u njemu time što uzimamo učešća u Njegovoj vernosti, jer u Njegovoj vernosti bićemo verni Njemu, koji nas je izabrao. Kad posmatramo „prvosveštenika naše veroispovesti“ u Njegovoj vernosti, moramo uvek da se setimo reči: „Jer, mi nemamo prvosveštenika koji ne može da saoseća s našim slabostima, nego takvog koji je u svemu bio iskušavan kao i mi, samo nije zgrešio.“ (Jevrejima 4,15 – Savremeni srpski prevod)

„Mi nemamo prvosveštenika koji ne može da saoseća sa našim slabostima“. Prema tome, mi imamo prvosve-

štenika, koji može saosećati sa našim slabostima. On to može i to je činio, prosto zato „što je u svemu bio iskušavan kao i mi.“ Nema nijedne tačke u kojoj neka duša može biti kušana, a da Hristos nije isto tako kušan. On je osećao iskušenje baš kao i svaki drugi čovek. I mada je u svemu bio iskušan kao mi, mada je moć iskušenja za Njega isto tako bila stvarnost kao za bilo kog čoveka, On je u svemu ostao veran i uvek je odolevao „bez greha“. Svako ko zaista veruje u Njega i u Njegovu vernost, može da izdrži i odoli svim iskušenjima, bez greha.

To je naše spasenje: On je postao telo kao ljudi; stoga je bilo potrebno da u svemu bude sličan braći i da u svemu bude iskušan kao mi, „da bude milosrdan i veran prvosveštenik pred Bogom“, ne samo „da okajava grehe naroda“, nego i „da pomogne“ – tj. da podrži, podupre, da oslobodi od stradanja – one „koji se iskušavaju“. On je naš milosrdan, veran prvosveštenik, koji nam pomaže i podržava kad smo u iskušenju. On nas „podupire“ u iskušenju i čuva nas od pada u greh. On nam pomaže u iskušenju tako da ne budemo iskušani, nego da ga savladamo i odnesemo pobedu time što nećemo zgrešiti.

„Kad, dakle, imamo velikog prvosveštenika koji je prošao nebesa, Isusa, Sina Božijeg, držimo se čvrsto našeg veroispovedanja“ (Jevrejima 4,14) Iz istog razloga „pristupajmo, dakle, slobodno prestolu blagodat, da primimo milost i nađemo blagodat kad nam zatreba pomoć.“ (stih 16)

Vernost našeg prvosveštenika opisuje se dalje: „Jer svaki prvosveštenik, koji se uzima od ljudi, postavlja se za ljude – da služi pred Bogom, da prinosi darove i žrtve za grehe, kao čovek koji može da bude uviđavan prema onima koji ne znaju i blude, pošto je i sam podložan slabosti.“ (Jevrejima 5,1.2 – Čarnić)

Kao milosrdan i veran prvosveštenik, koji mnoge sinove treba da dovede u slavu i kao začetnik njihovog spasenja dolikovalo je Njemu da bude „i sam podložan slabosti“. On je morao da bude iskušan i prokušan, „bolnik i vičan bolestima“ (Isaija 53,3). „U svemu“ je morao da ima udela u ljudskom iskustvu. Zaista, on može „da saosjeća sa onima koji su u neznanju i zabludi“ (Jevrejima 5,2 – SPC). To se sve nalazi u misli da je Hristu dolikovalo da „stradanjima“ postane savršen, „da bude milosrdan i veran prvosveštenik pred Bogom“.

„I niko sam sebi ne uzima ove časti (da bude prvosveštenik), nego ga Bog poziva – kao i Aarona. Tako i Hristos ne proslavi samoga sebe da bude prvosveštenik, nego onaj koji mu reče: ‚Ti si Sin moj, ja sam te danas rodio,‘ kao što i na drugom mestu govori: ‚Ti si sveštenik doveka po redu Melhisedekovu.‘ On je za vreme svoga života u telu krepkim jaukom i suzama prineo molitve i usrdna moljenja onome koji ga je mogao spasti smrti, i bi uslišen za svoju bogobožnost. Iako je bio Sin, nauči se poslušnosti od onoga što je pretrpeo, i došavši do sa-

vršenstva postade svima – koji su mu poslušni – začetnik večnoga spasenja, nazvan od Boga prvosveštenik po redu Melhisedekovu.“ (Jevrejima 5,4-10 – Čarnić)

„I ukoliko ne biva bez zakletve, jer su oni drugi postali bez zakletve – on pak sa zakletvom – posredstvom onoga koji mu govori: ‚Zakle se Gospod i neće se pokazati: ti si sveštenik doveka, utoliko je i Isus postao jemac boljeg saveza“ (Jevrejima 7, 20-22 – Čarnić). U odnosu na sve druge Hristos je zakletvom Božjom učinjen sveštenikom. U tom „boljem savezu“ („boljem zavjetu“ – SPC), „imamo takvoga prvosveštenika“.

„I oni su u velikom broju postali sveštenici (po levitskom redu), zato što im smrt ne dozvoljava da ostanu; ovaj pak ima neprolazno sveštenstvo zato što On ostaje doveka“ (Jevrejima 7,23.24 – Čarnić). Zakletvom Božjom On je sveštenik za svu večnost, „po sili života večnoga“. On „ostaje vavijek“ i ima „vječno sveštenstvo“. „Zato i može vavijek spasti one koji kroza Nj dolaze k Bogu, kad svagda živi da se može moliti za njih“ (Jevrejima 7,25). Takvoga prvosveštenika mi imamo.

„Nama je, naime, i dolikovao takav prvosveštenik, koji je svet, bezazlen, neokaljan, odvojen od grešnika i koji je postao viši od nebesa; koji nema svakodnevno potrebu – kao prvosveštenici – da prinosi žrtve prvo za svoje sopstvene grehe, a zatim za grehe naroda; jer je On to učinio jednom zasvagda kada je prineo samoga sebe.

Zakon, naime, postavlja slabe ljude za prvosveštenike, a reč zakletve, date posle zakona, Sina (za prvosveštenika) koji je doveka savršen.“ (Jevrejima 7,26-28)

10. „GLAVNA STVAR“

„U ovome što je rečeno glavna stvar je: imamo takvo-
ga prvosveštenika“ (Jevrejima 8,1 – Čarnić). U čemu se
sastoji ta glavna stvar? U tome:

1. **Što je On koji je bio toliko veći od anđela, veliki kao Bog, postao toliko manji od anđela, mali kao čovek; što je On koji je bio uzvišeniji od anđela, u meri u kojoj je Bog uzvišeniji od anđela, bio načinjen manjim od anđela, u meri u kojoj je čovek manji od anđela;**

2. **Što je On koji je imao prirodu Boga, učinjen čovekom po prirodi;**

3. **Što je On koji je u svemu bio jednak Bogu postao u svim stvarima jednak čoveku;**

4. **Što je Hristos kao čovek u svemu iskušán kao čovek ali nikada nije sagrešio, nego je u svemu ostao veran Onome koji ga je postavio;**

5. **Što je On, kao čovek koji je u svemu bio kušan kao mi, saosećao sa našim slabostima i bio usavršen kroz stradanja da bi mogao da bude milostiv i veran prvosveštenik; i bio je pozvan od Boga da bude prvosveštenik;**

6. **Što je On silom večnoga života učinjen prvosveštenikom;**

7. **Što je On zakletvom Božjom učinjen prvosveštenikom;**

To su obeležja prvosveštenika Hrista, zabeležena u Reči Božjoj, a koja se mogu obuhvatiti jednim iskazom: „Imamo takvoga prvosveštenika.“

A ipak ovo je samo deo „glavne stvari“. Jer celi iskaz o toj glavnoj stvari glasi: „Imamo takvoga prvosveštenika koji je seo s desne strane prestola veličanstva na nebesima, kao služitelj svetinje i prave skinije koju je podigao Gospod¹, a ne čovek.“ Jevrejima 8,1.2. (Čarnić)

Na Zemlji se nalazila svetinja koju su sagradili i podigli ljudi. Naravno, ova svetinja je nastala pod Božjim vođstvom, ali se ipak razlikovala od svetinje, „prave skinije“, koju je podigao Gospod a ne čovek; ona se utoliko razlikovala, koliko se uopšte razlikuje ljudsko delo od Božjega.

Ta „zemaljska svetinja“ sa službom u njoj opisuje se i objašnjava na najjezgrovitiji mogući način u 9. glavi Jevrejima poslanice: „Jer je bio uređen prvi deo skinije u kom beše svećnjak, i sto, i postavljeni hlebovi – što se zove Svetinja. A iza druge zavese beše skinija koja se zove Svetinja nad svetinjama, sa zlatnom kadionicom i kovčegom zaveta, obloženim svuda zlatom, u kom beše zlatan sud sa manom, i Aaronov štap koji je procvetao, i zavetne ploče, a nad njim heruvimi slave Božije koji osenjivahu poklopac pomirenja; o svemu ovome se sad ne može govoriti u pojedinostima.“ Jevrejima 9,2-5. (Čarnić)

1 *Skinija* jednostavno znači šator – od grčkog *skene*. Prvo jevrejsko svetište (svetinja) bilo je šator.

„Pošto je to tako uređeno, u prvi deo skinije svagda ulaze sveštenici kad vrše svoju službu, a u drugi deo skinije samo prvosveštenik jednom u godini, ne bez krvi, koju prinosi za svoje i za narodne grehe učinjene iz neznanja. Ovim Duh Sveti pokazuje da put u svetinju nad svetinjama još nije otkriven, dok još postoji prvi deo skinije, koja je simbolična slika za sadašnje (tadašnje) vreme², po kojoj se prinose darovi i žrtve nesposobni da u pogledu savesti dovedu do savršenstva onoga koji Bogu tako služi, pošto se osnivaju samo na jelima i pićima i raznim pranjima – kao telesnim propisima određenim do vremena boljeg poretka. Hristos pak dođe kao prvosveštenik budućih dobara i uđe jednom zasvagda u svetinju kroz veću i savršeniju skiniju koja nije rukom načinjena, to jest, nije od ove tvorevine, i to ne krvlju jaraca i junaca, nego svojom sopstvenom krvlju, te nađe večni otkup.“ Jevrejima 9,6-12. (Čarnić)

Ova zemaljska svetinja bila je samo „slika“, i to slika za tadašnje vreme. U njoj su služili sveštenici i prvosveštenici i prinostili darove i žrtve. Sveštenstvo i sveštencička služba, darovi i žrtve bili su, međutim, kao i svetinja sama, samo „slika za tadašnje vreme“, jer nisu mogle da „dovedu do savršenstva“ u pogledu savesti one koji su tu vršili Božju službu.

2 U engleskom prevodu stoji *slika za tadašnje vreme*, što je u skladu sa originalom.

Svetinja i skinija bile su samo slika svetinje i prave skinije, koju je podigao Gospod a ne čovek.

Prvosveštenik one skinije bio je samo slika Hrista, prvosveštenika prave svetinje.

Prvosveštentička služba zemaljske svetinje bila je samo slika službe Hrista, našeg velikog prvosveštenika, „koji je seo s desne strane prestola veličanstva na nebesima, kao služitelj svetinje i prave skinije koju je podigao Gospod, a ne čovek.“ Jevrejima 8,2. (Čarnić)

Žrtve sveštenstva u zemaljskoj službi u svetinji bile su samo slika žrtve Hrista, pravoga prvosveštenika, u Njegovoj službi u pravoj skiniji.

Pravi smisao i značaj celog zemaljskog sveštenstva i službe u svetinji jeste, dakle, Hristos. Sve što je bilo u vezi sa svetinjom bilo je bez značaja ako nije ukazivalo na Hrista; upravo kao što je Hristos pravi sveštenik hrišćanstva, čega je levitsko sveštenstvo bilo slika, tako je i svetinja u kojoj Hristos služi prava hrišćanska svetinja, čija je slika u levitsko vreme bila zemaljska svetinja. Kao što je napisano: „Kad bi on, dakle, bio na zemlji, ne bi bio ni sveštenik, pošto tu ima sveštenika koji prinosi darove po zakonu; oni služe slici i senci nebeskih stvari, kao što je Mojsiju prorečeno kada je trebalo da podigne skiniju: ‚Gledaj, reče, naime, da načiniš sve po uzoru koji ti je pokazan na gori.‘“ Jevrejima 8,4.5. (Čarnić)

„Moraju se, dakle, slike nebeskih stvari ovim čistiti, a same nebeske stvari boljim žrtvama od ovih. Jer Hristos ne uđe u rukotvorenu svetinju, sliku one prave svetinje, nego u samo nebo, da se sad pokaže pred licem Božijim za nas.“ Jevrejima 9,23.24. (Čarnić) A tamo „na nebu“ pokazan je u novozavetno doba presto Božji, zlatni oltar i anđeo sa zlatnom kadionicom koji je prinosio tamjan za molitve svih svetih. „I podiže se pred Bogom iz anđelove ruke dim od tamjana za molitve svetih.“ Otkrivenje 4,5; 8,2-4. U isto vreme „na nebu“ viđen je i hram Božji; „I otvori se hram Božiji na nebu i pokaza se kovčeg njegovog saveza u njegovom hramu.“ Otkrivenje 11,19; 15,5-8. (Čarnić) Tamo je pokazano i „sedam vatrenih buktinja“. One su gorele „pred prestolom“. Otkrivenje 4,5. Tamo je pokazan i neko „nalik na Sina čovečijeg“, obučen u prvosveštenu haljinu. Otkrivenje 1,13.

Postoji dakle hrišćanska svetinja, koje je stara svetinja bila samo „slika“ ili kopija. Isto tako postoji hrišćanska služba prvosveštenika, čija je stara služba prvosveštenika bila slika. I postoji služba Hrista, našeg prvosveštenika, u ovoj svetinji, kao što postoji i služba starog sveštenstva u staroj zemaljskoj svetinji. Prema tome: „U ovome što je rečeno glavna je stvar: imamo takvoga prvosveštenika, koji je seo s desne strane prestola veličanstva na nebesima, kao služitelj svetinje i prave skinije, koju je podigao Gospod a ne čovek.“ Jevrejima 8,1.2. (Čarnić)

11. SVRHA SVETINJE

Kada je Gospod prvi put dao izrailjskom narodu uputstva kako da načine svetinju koja je trebalo da u to vreme bude jedna simbolična predstava, rekao je: „I neka mi načine svetinju, da među njima nastavam.“ 2. Mojsijeva 25,8.

Svrha svetinje bila je da Bog nastava među njima. U sledećim stihovima se to još bliže opisuje: „I ondje ću se sastajati sa sinovima Izrailjevijem, da se osvećuje slavom mojom. I osvetiću šator od sastanka i oltar; i Arona i sinove njegove osvetiću da su mi sveštenici. I nastavaću među sinovima Izrailjevijem, i biću im Bog. I poznaće da sam ja Gospod Bog njihov, koji sam ih izveo iz zemlje Misirske da nastavam među njima, ja Gospod Bog njihov.“ 2. Mojsijeva 29,43-46. Uporedi 3. Mojsijevu 26,11.12.

Svrha svetinje – da Bog nastava „među njima“ – ni u kom slučaju nije ispunjena samim postavljanjem šatora usred izrailjskog logora. Upravo je u ovome velika greška koju je izrailjski narod počinio u pogledu svetinje, i tu leži razlog zašto su Jevreji pravu svrhu svetinje skoro u potpunosti izgubili iz vida. Gradnja svetinje i njeno podizanje usred izrailjskog logora bila je za mnoge Izrailjce dovoljna; oni su mislili da je Bog sada na taj način stanovao među njima.

Istina je da je Bog preko šekine bio prisutan u svetinji, ali čak ni svetinja usred logora, sa svim svojim dragocennim predmetima, nije bila potpuna svetinja. Tu su spadale i žrtve i darovi naroda i žrtve i darovi za narod. Tu su takođe spadali i sveštenici i služba koju su oni svakodnevno obavljali, a tu je spadao i prvosveštenik sa svojom svetom službom. Bez svega toga svetinja je bila za Izrailjce praktično prazan predmet, iako je Bog zaista u njoj nastavao.

Šta je bio značaj i koja je bila svrha ovih stvari? Pogledajmo. Kad bi neki Izrailjac sagrašio „nehotice štogod što je Gospod Bog njegov zabranio da se ne čini, te skrivi“, onda je on dovodio po slobodnoj volji jagnje za žrtvu pred vrata svetinje. Pre nego što je jagnje prinošeno na žrtvu, stavljao je grešnik svoje ruke na glavu životinje i priznavao svoje grehe. To jagnje je za njega prihvatano za njegovo pomirenje. Pošto bi priznao svoj greh, grešnik je morao da zakolje to jagnje. Krv je hvatana u jednu posudu i delom škrupljena po oltaru za žrtve paljenice koji se nalazio na ulazu u svetinju, a delom premazivana po rogovima kationoga oltara koji se nalazio u svetinji. Takođe je sveštenik trebalo sedam puta da pokropi pred zavesom u svetinji. Sva ostala krv prolivana je na podnožje oltara za žrtve paljenice. Delovi jagnjeta spaljivani su na oltaru za žrtve paljenice. Sveto pismo o celoj ovoj službi kaže: „I tako će ga očistiti sveštenik od grijeha njegova, ... i oprostiće mu se“ 3. Mojsijeva 4,35. Slična

služba vršena je i u slučaju priznanja greha celog naroda. Osim toga postojala je još jedna slična služba, naime svagdašnja jutarnja i večernja služba za ceo narod. Bilo da je to bila lična ili zajednička služba, cilj je uvek bio isti: „I tako će ga očistiti sveštenik od grijeha njegova, ... i oprostiće mu se.“ Vidi 3. Mojsijevu poglavlja 1-5.

Služba u svetinji završavala se svake godine desetog dana sedmog meseca. Radilo se o posebnom „danu pomirenja“, kada je svetinja čišćena. Toga dana služba u svetinji završavala se u Svetinji nad svetinjama. To je bio dan kada je prvosveštenik sam ulazio u Svetinju nad svetinjama, samo „jednom godišnje“. O prvosveštenskoj službi toga dana kaže se: „I neka očisti svetinju svetu i šator od sastanka; i oltar neka očisti; i sveštenike i sav narod sabrani neka očisti.“ 3. Mojsijeva 16,2-34; Jevrejima 9,2-8.

Svetinja sa svojim žrtvama, svojom sveštenskom službom i službom prvosveštenika jednom godišnje bila je prema tome za oprostjenje i očišćenje greha naroda. Zbog greha i zbog krivice, kad neko učini „nehotice što god što je Gospod Bog njegov zabranio da se ne čini, te skrivi“, morao je da se pomiri i dobije oprostjenje. Grehom i krivicom bio je odvojen od Boga. Kroz ovu službu ponovo se sjedinjavao s Bogom. Oprostjenje znači „dati za“¹. Oprostjenje greha znači, dakle, dati nešto za greh.

1 Na engleskom se *oprostiti* kaže *forgive*, bukvalno *dati za* – *for* znači *za*, *give* znači *dati*.

Oproštenje greha dolazi samo od Boga. Šta Bog daje za greh? Šta je dao za greh? On je dao Hrista, a Hristos „je dao samoga sebe za naše grehe“. (Galatima 1,4; Efescima 2,12-16; Rimljanima 5,8-11) Ako je dakle neka osoba ili celi narod zgrešio i želeo oproštenje, onda je ceo taj problem i plan oprostjenja, pomirenja i spasenja izvođen na njihove oči. Prinošenje žrtve dešavalo se u veri u žrtvu koju je Bog već prineo davši svoga Sina za greh. U toj veri Bog je prihvatao grešnike, dok je Hristos zauzimaao mesto grešnika. Na taj način su oni bivali sjedinjeni sa Bogom, tako da je Bog mogao da nastava među njima, tj. u životu i srcu svakoga pojedinačno. Srce i život čoveka trebalo je time da postanu „sveti, bezazleni, neokaljani, odvojeni od grešnika“. A podizanje šatora usred izrailjskog logora bilo je ilustracija, očigledna pouka i nagoveštaj istine da Bog želi da nastava u srcu svakog čoveka. (Efescima 3,16-19)

U sva vremena bilo je u Izrailju onih koji su u službi u svetinji spoznali ovu veliku spasonosnu istinu. Međutim, Izrailj kao narod je ovu istinu stalno zaboravljao i, zadržavajući se samo na shvatanju da Bog nastava u šatoru usred logora, propustio da iskusi Njegovu ličnu prisutnost u životu. Na taj način je bogoslužjenje postalo spoljašnje i formalno, unutrašnji duhovni život je opadao, a čovek je ostajao neobraćen i neposvećen. Narod koji je izašao iz Egipta promašio je cilj koji mu je Bog odredio i izginuo je u pustinji. (Jevrejima 3,17-19)

Ova ista greška učinjena je nakon ulaska u Obećanu zemlju. Izrailj se oslanjao na činjenicu da je Gospod stanovao u svetinji. Oni nisu bili spremni da svetinju i njevu službu smatraju sredstvom kroz koje će On u veri biti prisutan u njima samima. Posledica je bila ta da je zlo u njihovom životu još više poraslo, i Bog je dozvolio da neznabošci unište svetinju i odnesu kovčeg zaveta. (Jeremija 7,12; 1. Samuilova 4,10-22.) Možda će tako narod naučiti da lično potraži i pronađe Boga i moli mu se, i tako iskusi Njegovu ličnu prisutnost.

Oko sto godina Izrailj je ostao bez svetinje i službe u svetinji. Onda ju je David obnovio, i ona je konačno prerasla u veličanstveni Solomunov hram. I opet su ljudi postepeno gubili iz vida stvarnu svrhu svetinje. Formalnost i bezboštvo išli su ruku pod ruku i sve se više povećavali, sve dok Bog Izrailjev nije uzviknuo: „Mrzim na vaše praznike, odbacio sam ih, i neću da mirišem svetkovina vaših. Ako mi prinesete žrtve paljenice i prinose svoje, neću ih primiti, i neću pogledati na zahvalne žrtve od ugojene stoke vaše. Ukloni od mene buku pjesama svojih, i sviranja psaltira tvojih neću da čujem. Nego sud neka teče kao voda i pravda kao silan potok.“ (Amos 5,21-24)

Gospod je bio prinuđen da i Judi uputi slučan apel preko proroka Isaije: „Čujte riječ Gospodnju, knezovi Sodomski, poslušajte zakon Boga našega, narode Go-

morski! Što će mi mnoštvo žrtava vaših? Veli Gospod. Sit sam žrtava paljenica od ovnova i pretiline od gojene stoke, i ne marim za krv junčiju i jagnjeću i jareću. Kad dolazite da se pokažete preda mnom, ko ište to od vas, da gazite po mom trijemu? Ne prinosite više žrtve zaludne; na kad gadim se; a o mladinama i subotama i o sazivanju skupštine ne mogu podnositi bezakonja i svetkovine. Na mladine vaše i na praznike vaše mrzi duša moja, dosadiše mi, dodija mi podnositi. Zato kad širite ruke svoje, zaklanjam oči svoje od vas; i kad množite molitve, ne slušam; ruke su vaše pune krvi. Umijte se, očistite se, uklonite zloću djela svojih ispred očiju mojih, prestanite zlo činiti. Učite se dobro činiti, tražite pravdu, ispravljajte potlačenoga, dajite pravicu siroti, branite udovicu. Tada dođite, veli Gospod, pa ćemo se suditi: ako grijesi vaši budu kao skerlet, postaće bijeli kao snijeg; ako budu crveni kao crvac, postaće kao vuna.“ Isaija 1,10-18.

Ovaj apel nije naišao na odziv. Zato je Izrailj dospeo u ropstvo, a njegova zemlja bila je opustošena zbog bezbožnosti naroda. Judu je zadesila ista sudbina, i to iz istog razloga na koji je Gospod nastojao da im ukaže a što oni nisu još uvek razumeli, da hram i Božja prisutnost u tom hramu ne predstavlja po sebi onaj uzvišeni krajnji cilj, već sredstvo da se dostigne taj pravi cilj, koji se sastojao u tome da se posredstvom hrama i službi u njemu, kojima se ostvaruje oprostjenje i otkupljenje, Onaj koji sta-

nuje u hramu nastani u njima samima. Tako se kasnije opet preko Jeremije Bog ubeđivao sa svojim narodom, pokušavajući da ga sačuva od ove velike greške i da ga dovede do spoznaje i prihvatanja istine o stvarnom značenju i stvarnom cilju svetinje i službe u njoj.

Tako je govorio: „Eto, vi se uzdate u riječi lažne, koje ne pomažu. Kradete, ubijate i činite preljubu, kunete se krivo, i kadite Valima, i idete za drugim bogovima, kojih ne znate; pa onda hodite i stajete preda mnom u ovom domu, koji se zove mojim imenom, i govorite: izbavismo se, da činite sve ove gadove. Je li ovaj dom, koji se zove mojim imenom, u vašim očima pećina hajdučka? Gle, i ja vidim, veli Gospod. Nego idite sada na moje mjesto, koje je bilo u Silomu, gdje namjestih ime svoje ispočetka, i vidite što sam mu učinio za zloću naroda svojega Izrailja. Zato sada, što činite sva ona djela, veli Gospod, i što vam govorim zarana jednako, a vi ne slušate, i kad vas zovem, a vi se ne odzivate, zato ću učiniti tomu domu, koji se zove mojim imenom, u koji se vi uzdate, i ovom mjestu, koje dadoh vama i ocima vašim, kao što sam učinio Silomu. I odbaciću vas od lica svojega, kao što sam odbacio svu braću vašu, sve sjeme Jefremovo. Ti se dakle ne moli za taj narod, i ne podiži vike ni molbe za njih, i ne govori mi za njih, jer te neću uslišiti ... O, da bi glava moja bila voda, a oči moje izvori suzni! da plaćem danju i noću za pobijenima kćeri naroda svo-

jega. O, da mi je u pustinji stanak putnički! da ostavim narod svoj i da otidem od njih, jer su svi preljubočinci, zbor nevjernički; i zapinju jezik svoj kao luk da lažu, i osiliše na zemlji, ali ne za istinu, nego idu iz zla u zlo, niti znaju za me, govori Gospod.“ Jeremija 7,8-16;9,1-3.

Kakve su to bile „laži“ u koje se ovaj narod pouzdao? „Ne uzdajte se u lažne riječi govoreći: crkva Gospodnja, crkva Gospodnja, crkva Gospodnja ovo je.“ Jeremija 7,4. To sasvim jasno pokazuje da je narod zadržao, doduše, spoljašnost bogoslužjenja i službe u hramu, obavljajući je kao puku formu, a potpuno promašujući svrhu hrama i njegovih službi – da Bog promeni njihove živote i učini ih svetima, stanujući u svakom od njih ponaosob. Promašujući sve to, zloća njihovih srca se sve više pokazivala u njihovim životima. Tako su sve njihove žrtve, bogoslužjenja i molitve postale samo lakrdija i podizanje galame, dok su njihova srca i životi ostajali nepromenjeni i nesveti.

Zato je došla reč Gospodnja Jeremiji: „Riječ koja dođe Jeremiji od Gospoda govoreći: Stani na vratima doma Gospodnjega, i oglasi ondje ovu riječ, i reci: čujte riječ Gospodnju, svi Judejci, koji ulazite na ova vrata da se poklonite Gospodu. Ovako govori Gospod nad vojskama, Bog Izrailjev: popravite svoje putove i djela svoja, pa ću učiniti da stanujete na ovom mjestu. Ne uzdajte se u lažne riječi govoreći: crkva Gospodnja, crkva Gospodnja, crkva Gospodnja ovo je. Nego doista popravite

svoje putove i djela svoja, i sudite pravo između čovjeka i bližnjega njegova. Inostrancu, siroti i udovici ne činite krivo, i krvi prave ne proljevajte na ovom mjestu, i ne idite za drugim bogovima na svoje zlo. Tada ću učiniti da stanujete od vijeka do vijeka na ovom mjestu, u zemlji koju sam dao ocima vašim.“ Jeremija 7,1-7.

Umesto da dozvole da se Božja velika namera koju je imao sa hramom i službom u njemu ostvari u njima, ljudi su je potpuno izopačili. Umesto da dozvole da ih hram i službe u njemu nauče kako on zaista može stanovati među njima stanujući u njihovim srcima i posvećujući njihove živote, oni su u potpunosti isključili ovu pravu svrhu hrama i njegovih službi i izopačili je, time što su službu u hramu koristili da najveće pokvarenosti odenu ruhom pravednosti i pokriju najdublju i najmračniju bezbožnost.

Za takav sistem nije bilo leka – osim uništenja, tako da je grad bio opsednut i zauzet od strane neznabožaca. Hram, taj „sveti i divni dom“, bio je uništen. Ostale su samo razvaline. Narod je odveden u vavilonsko ropstvo, gde su u jadu i spoznaji svog velikog gubitka tražili Gospoda, i na neki način ga i našli, tako da su iskusili preobražaj u svom životu. Da su se ranije tako molili Bogu, hram nikada ne bi bio uništen. Psalam 137,1-6.

Bog ih je vratio iz Vavilona kao ponizan i obnovljen narod. Njegov sveti hram je ponovo podignut i služba

u njemu obnovljena. Narod je ponovo stanovao u svom gradu i u sopstvenoj zemlji. Ali je i otpad ponovo došao. Ponovo su krenuli starim putem, i kad je Isus, to veliko središte službe u hramu, došao u svoju svetinju, tamo je ponovo vladalo isto stanje kao i pre. Matej 21,12.13; 23,13-32. Bili su u stanju da gaje u svom srcu mržnju i progone Hrista do smrti, a da se spolja prikazuju tako svetima, da ne mogu da prekorače prag Pilatove sudske dvorane, „da se ne bi opoganili“! Jovan 18,28.

A Gospodnji apel tom narodu bio je isti kao i pre – da pronadu u ličnim životima značenje hrama i njegovih službi i tako budu spaseni od sudbine koja je pratila njihovu naciju kroz čitavu njenu istoriju, zbog te velike greške koju su ponavljali. U ovom smislu govorio je Isus jednog dana mnoštvu ljudi u hramu. „Razvalite ovu crkvu i za tri dana opet ću je podignuti!“ Judejci su odgovorili: „Četrdeset i šest godina građena je ova crkva, i ti za tri dana da je podigneš? A on govoraše za crkvu tijela svojega.“ Jovan 2,19-21. Kada se On u razgovoru sa Judejcima pozvao na „crkvu svoga tijela“, potrudio se, kao i uvek u prošlosti, da im objasni da je jedina namenjena hrama i službe u hramu da Bog posredstvom službe u svetinji želi da stanuje i hodi u njima samima kao što to čini i u svetinji. Svoje mesto stanovanja u njima hteo je da posveti isto tako kao što je posvećivao svoje mesto stanovanja u hramu. Njihova telesa trebalo je zaista da

budu hram živoga Boga time što bi On u njima boravio. 2. Korinćanima 6,16; 1.Korinćanima 3,16.17; 3. Mojsije-va 26,11.12; 2. Samuilova 7,6.7.

Međutim, ovu istinu još uvek nisu uviđali. Nisu dali da se reformišu. Nisu hteli da povežu stvarni značaj svetinje sa svojim ličnim životom, da bi Bog mogao nastaviti u njima. Odbacili su onoga koji je lično došao da im pokaže pravu svrhu i pravi Put. Zato ponovo nije preostao drugi lek nego uništenje. I ponovo su neznabošci zauzeli njihov grad. Ponovo je hram, njihov „sveti i divni dom“, bio spaljen ognjem. Ponovo su dopali ropstva i od tada „skitaće se po narodima“. Osija 9,17.

Zemaljska svetinja, zemaljski hram i njegova služba, to mora još jednom da se naglasi, bio je kao takav samo slika prave svetinje i prave službe koja je postojala na nebu. Kada je Bog prvi put predočio Mojsiju plan da se izgradi zemaljska svetinja, uputio mu je sledeće reči: „I gledaj, te načini sve ovo po slici koja ti je pokazana na gori.“ Jevrejima 8,5; 2. Mojsijeva 25,40; 26,30; 27,8. Zemaljska svetinja bila je u tom smislu jednaka nebeskoj, što je bila njena slika. Duhovna služba i služenje u zemaljskoj bili su u tom smislu slike prave službe, što su bili skice, „slike nebeskih stvari“. Jevrejima 9,23.24. (Čarnić). Prava svetinja, original po kome je napravljena zemaljska svetinja, tada je već postojala. Samo što je izrailjski narod za vreme smutnije mračnog doba robo-

vanja u Egiptu izgubio spoznaju o tome, kao i mnogo čemu drugome što je Avramu, Isaku i Jakovu bilo jasno. Sada je Bog hteo da ih očiglednom nastavom pouči o pravoj svetinji. Zemaljska svetinja zato nije bila poređene u smislu uzora za nešto buduće, što još nije postojalo, nego očigledna nastava i vidljiva predstava nečega što je već postojalo ali je bilo nevidljivo.

U svemu tome, Bog je otkrivao njima i svim ljudima u svim vremenima da samo kroz sveštenstvo i službu Hrista u pravoj svetinji, koja se nalazi na nebu, On stanuje među ljudima. On im je otkrivao da se ljudima kroz veru Hristovu daje oprostjenje greha i pomirenje, tako da Bog u njima prebiva i deluje i da je On na taj način njihov Bog, a oni Njegov narod. Na ovaj način trebalo je da oni budu poseban narod, odvojen od svih drugih naroda na zemlji. Odvojeni za Boga trebalo je da, kao Njegovi pravi sinovi i kćeri, u poznanju Gospoda budu dovedeni do savršenstva. 2. Mojsijeva 33,15.16; 2. Korinćanima 6,16-18; 7,1.

12. SAVRŠENSTVO

Uzvišeni cilj i svrha prave svetinje, njenog sveštenstva i službe jeste da Bog stanuje u srcima ljudi. A koji je uzvišeni cilj i svrha Njegovog stanovanja u srcima ljudi? Odgovor je: savršenstvo, moralno i duhovno savršenstvo vernika.

Razmotrimo sledeće: pri kraju petog poglavlja Jevrejima poslanice, neposredno nakon izjave da Hristos „došavši do savršenstva postade svima – koji su mu poslušni – začetnik večnoga spasenja, nazvan od Boga prvosveštenik po redu Melhisedekovu“, stoji: „Stoga“, zbog toga ili iz tog razloga, „ostavimo početnu nauku o Hristu, obratimo se savršenstvu.“ Jevrejima 6,1. (Čarnić)

Onda se pokazuje da se savršenstvo može postići samo kroz sveštenstvo po redu Melhisedekovom. Dalje se pokazuje da je uvek tako bilo i da je levitsko sveštenstvo postojalo samo prolazno kao odraz sveštenstva po redu Melhisedekovom. Onda, u daljem razvoju ove misli, kaže se: „Da je, dakle, bilo savršenstva posredstvom levitskog sveštenstva ... , kakva bi još potreba bila da se postavlja drugi sveštenik po redu Melhisedekovu i da se ne zove po redu Aaronovu?“ Jevrejima 7,11. (Čarnić) Dalje se kaže s tim u vezi: „Jer zakon nije ništa usavršio“, već „uvodi se bolja nada kojom se približavamo Bogu.“ Jevrejima 7,19. (Čarnić)

Ova mesta u Pismu jasno pokazuju da sveštenstvo i sveštenečka služba imaju za cilj savršenstvo vernika. Ova mesta u pismu jasno pokazuju da je savršenstvo vernika ono što se pruža i što se postiže sveštenstvom i službom Hrista.

To, međutim, još nisu sva mesta o ovoj misli. U opisu svetinje i službe u svetinji već je pomenuto da su oni služili samo kao obrazac, „slika za sadašnje vreme (tadašnje vreme - KJV), po kojoj se prinose darovi i žrtve nesposobne da u pogledu savesti dovedu do savršenstva onoga koji Bogu tako služi“. Jevrejima 9,9 (Čarnić) Ništa nije u celoj tadašnjoj svetinji moglo da dovede do savršenstva učesnika u bogoslužjenju. To je bio veliki nedostatak. Stoga je upravo to, što sveštenstvo i služba Hrista u pravoj svetinji može učiniti i što čini savršenim onoga koji verom pristupa, uzvišeni cilj i svrha svega.

Darovi i žrtve zemaljske službe u svetinji nisu mogle vernika „da u pogledu savesti dovedu do savršenstva“. „Hristos pak dođe kao prvosveštenik budućih dobara i uđe jednom završavajući u svetinju kroz veću i savršeniju skiniju koja nije rukom načinjena, to jest, nije od ove tvorevine, i to ne krvlju jaraca i junaca, nego svojom sopstvenom krvlju, te nađe večni otkup.“ Jevrejima 9,11,12. (Čarnić) Svetinja, sveštenečka služba, žrtva i služba Hristova čine u večnom otkupu savršenim svakoga koji kroz veru ulazi u ovu službu i prima ono zbog

čega je ova služba i ustanovljena. Dalje se kaže: „Jer kad krv jaraca i bikova i pepeo junice, kojim se krope opoganjeni, osvećuje na telesnu čistoću, koliko će više krv Hrista, koji je pomoću večnoga Duha samoga sebe neporočnog prineo Bogu, čistiti našu savest od mrtvih dela – da služimo živom Bogu.“ Jevrejima 9,13.14. (Čarnić) Krv bikova i jaraca i pepeo junice, kropeći opoganjene u levitskoj službi i zemaljskoj svetinji, zaista su posvećivali „na telesnu čistoću“, jer nadahnuta reč o tome jednako svedoči. Kad je to tako, „koliko će više krv Hrista, koji je pomoću večnoga Duha samoga sebe neporočnog prineo Bogu“, posvetiti na čistotu Duha i „čistiti našu savest od mrtvih dela – da služimo živom Bogu.“

Šta su mrtva dela? Smrt je posledica greha. Mrtva dela su dela koja u sebi imaju greh. Stoga je čišćenje savesti od mrtvih dela čišćenje duše od greha krvlju Hristovom, kroz večnog Duha, čišćenje tako potpuno, da u životu i delima onoga koji veruje u Isusa greh neće imati mesta. Dela će biti samo dela vere, a život samo život vere, u potpunosti čista i sveta „služba živom Bogu“.

Dalje stoji napisano: „Jer zakon, imajući senku budućih dobara ali ne i samo obličje stvari, ne može nikad žrtvama koje se iz godine u godinu neprestano prinose usavršiti one koji pristupaju. Zar se inače ne bi prestale prinostiti, pošto oni koji su tako služeći jednom očišćenju ne bi više imali greha na svojoj savesti?“ (Jevrejima

10,1.2 – KJV) „Ali one svake godine podsećaju na grehe, jer krv bikova i jaraca ne može da otkloni grehe“. (Jevrejima 10,3.4 – Čarnić).

Ovo ponovo pokazuje da, iako je savršenstvo bilo cilj čitave službe koja se obavljala po zakonu, ipak se ono nije postizalo samom službom. Jer sve je to bila slika data za tadašnje vreme, slika sveštenečke službe koja zaista dovodi do savršenstva, sveštenečke službe i Hristovog sveštenstva. Žrtve stare svetinje nisu mogle da dovedu do savršenstva one koji im pristupaju. Ali prava žrtva i prava služba u „svetinjama i istinitoj skiniji“ (Jevrejima 8,2) zaista dovode one koji im pristupaju do savršenstva. A ovo savršenstvo se sastoji u tome što oni više nemaju greha na svojoj savesti.

Ali pošto „krv bikova i junaca ne može da otkloni greh“, bilo je „nemoguće, uprkos činjenici što su ove žrtve iz godine u godinu prinošene, očistiti verne da oni više nemaju greha na svojoj savesti. Krv bikova i jaraca i pepeo junice, kropeći opoganjene, osvećivala je „na telesnu čistoću“. To je bilo sve. I to je čak bilo samo „slika za tadašnje vreme“, za „krv Hrista“, koja utoliko više može vernike očistiti tako da oni više nemaju greha na svojoj savesti.

„Zato ulazeći u svet govori: „Žrtava i prinosa nisi zaželeo, ali si mi telo pripravio; žrtve koje se spaljuju i žrtve za greh nisu ti bile ugodne. Tada rekoh: evo dolazim – u

knjizi je napisano za mene – da učinim, Bože, tvoju volju. Dok on gore govori: „Žrtava i prinosa, žrtava koje se spaljuju i žrtava za greh nisi zaželeo, niti su ti bile ugodne, one se po zakonu prinose; tada reče: „Evo dolazim da učinim tvoju volju. Ukida prvo – da postavi drugo.“ Jevrejima 10.5-9. (Čarnić)

Dve se stvari ovde pominju, „prvo“ i „drugo“. Šta one znače? Prvo su žrtve, prinosi, žrtve koje se spaljuju i žrtve za greh. Drugo je volja Božja. „Ukida prvo – da postavi drugo“. To znači da on ukida žrtve, prinose, žrtve koje se spaljuju i žrtve za greh, da postavi volju Božju. A volja Božja je „vaše osvećenje“ i vaša savršenost. 1. Solunjanima 4,3; Matej 5,48; Efescima 4,8.12.13; Jevrejima 13,20.21. Međutim, osvećenje i savršenstvo nikada nisu mogli biti postignuti žrtvama, prinosima, žrtvama koje se spaljuju i žrtvama za greh prinošenim u sistemu levitskog sveštenstva. Ove stvari nisu mogle da usavrše one koji im pristupaju. One nisu mogle očistiti vernike u tolikoj meri da oni više nemaju greha na svojoj savesti. Jer krv jarac i bikova ne može otkloniti greh.

Stoga, pošto je volja Božja posvećenje i savršenstvo vernika, pošto je volja Božja da Njegovi vernici budu tako očišćeni da više nemaju greha na svojoj savesti, i pošto služba i prinosi u toj zemaljskoj svetinji to nisu mogli učiniti, On ih je sve ukinuo da bi mogao da postavi drugo – volju Božju. „Po ovoj volji mi smo osvećeni

prinošenjem tela Isusa Hrista jednom zasvagda.“ Jevrejima 10,10. (Čarnić)

Volja Božja je „vaše osvećenje“. Osvećenje je istinsko držanje Božjih zapovesti. Drugim rečima, volja je Božja da se Njegova volja savršeno ispuni u čoveku. Božja volja je objavljena u Njegovom Zakonu, u Deset zapovesti, „jer to je sve čovjeku“. Propovednik 12,13. Ovaj Zakon je savršen, i savršenstvo karaktera predstavlja savršeno ispoljavanje ovog zakona u životu vernika. Kroz ovaj Zakon dolazi poznanje greha. A svi su sagrešili i izgubili su slavu Božju – izgubili su savršenstvo karaktera.

Žrtve i služba u zemaljskoj svetinji nisu mogle da uklone grehe ljudi i zato i nisu mogle da dovedu do ovog savršenstva. Ali žrtva i služba pravog prvosveštenika u skiniji prave svetinje to postižu. Njegova služba uistinu uklanja u potpunosti svaki greh. A vernik biva zaista tako očišćen da on više nema nijedan greh na svojoj savesti. Sopstvenom žrtvom, sopstvenim predanjem i sopstvenom službom Hristos je ukinuo žrtve, i prinose, i službu koja nikada nije mogla da ukloni grehe, i postavio volju Božju, na taj način što je savršeno ispunio savršenu volju Božju. „Po ovoj volji mi smo osvećeni prinošenjem tela Isusa Hrista jednom zasvagda.“ Jevrejima 10,10.

U staroj službi u svetinji ovde na Zemlji, „svaki sveštenik, doduše, stoji svaki dan i služi prinoseći mnogo puta iste žrtve koje nikada ne mogu potpuno ukloniti

grehe“. Ali za Hristovu službu u nebeskoj svetinji – u pravoj skiniji – kaže se međutim: „Ovaj je međutim prineo samo jednu žrtvu za grehe i zanavek seo s desne strane Boga, i dalje čeka dok njegovi neprijatelji ne budu postavljeni kao podnožje njegovih nogu. Jedno prinošenje je, naime, zauvek dovelo do savršenstva one koji se osvećuju.“ Jevrejima 10,11.14. (Čarnić)

Sveštenstvo, žrtva i služba ovog velikog prvosveštenika s desne strane prestola veličine na nebesima u pravoj skiniji nebeske svetinje, koju je Bog podigao a ne čovek, dovode dakle u svakom pogledu do savršenstva. „A to nam i Duh Sveti svedoči pošto je rekao: „Ovo je savez koji ću sklopiti s njima posle onih dana, govori Gospod; daću svoje zakone u njihova srca i u njihov um napisaću ih, i njihovih grehova i njihovih bezakonja neću se više sećati. A gde je praštanje ovih, tu nema više prinošenja za greh.“ Jevrejima 10,15.18. (Čarnić)

To je taj „novi i živi put“ (Jevrejima 10,20), koji je Hristos nama – celom čovečanstvu – kroz svoje telo otvorio – put kojim svaka duša može ući u svetinju nad svetinjama – najsvetije mesto, najsvetije iskustvo, najsvetiji odnos i najsvetije življenje. Ovaj put prema najsvetijem mestu, najsvetijem iskustvu, najsvetijem odnosu sa Bogom i najsvetijoj promeni života stoji otvoren za svaku dušu. Ovaj novi i živi put On nam je otvorio „kroz svoje telo“, što znači da je On, dolazeći u telu i poistovećujući

se sa čovečanstvom u telu, za nas koji smo u telu otvorio put od mesta gde se nalazimo do mesta gde je on sada, s desne strane prestola veličine na nebesima u svetinji nad svetinjama.

Svojim utelovljenjem – time što je postao u svemu kao mi i bio kušan u svemu u čemu se mi kušamo – on se poistovetio sa svakom ljudskom dušom na mestu na kome se ona nalazi. A sa mesta gde se svaka ljudska duša nalazi, on je otvorio za tu dušu novi i živi put kroz sva životna stanja i iskustva u toku celog ljudskog veka, čak i kroz smrt i grob, u Svetinju nad svetinjama s desne strane Bogu za svu večnost.

O, taj otvoreni put! Otvoren Njegovim kušanjima i stradanjem, Njegovim molitvama i suzama, Njegovim svetim životom i Njegovom smrću žrtve, Njegovim trijumfalnim vaskrsenjem i slavnim vaznesenjem i Njegovim pobedonosnim pohodom u Svetinju nad svetinjama s desne strane prestola veličanstva na nebesima.

Ovaj „put“ nam je On otvorio. On, postavši jedno sa nama, učinio je ovaj put našim putem; on pripada nama. On je svakoj duši podario božansko pravo da hodi ovim otvorenim putem, a time što je sam to činio u telu – našem telu – učinio je taj put i mogućim, da, osigurao je da svaka ljudska duša može hoditi tim putem, u svemu što on predstavlja i njime ući potpuno i slobodno u Svetinju nad svetinjama.

U našoj ljudskoj prirodi, kao jedan od nas, slab kao i mi, natovaren gresima sveta, u našem grešnom telu, živeo je Hristos celog života na ovom svetu životom koji je bio „svet, bezazlen, neokaljan, odvojen od grešnika“ i uzdigao se „više nebesa“. Jevrejima 7,26. Time je sagradio i otvorio put kojim svaki vernik u Njemu čitavog života ovde na Zemlji može da vodi svet, bezazlen, neokaljan i od grešnika odvojen život i da prema tome bude sa Njime uzdignut više nebesa.

Savršenstvo, savršenstvo karaktera jeste cilj hrišćanina – savršenstvo koje se postiže u ljudskom telu na ovom svetu. To je Hristos postigao u ljudskom telu na ovom svetu i tako sagradio i posvetio put kojim, u Njemu, svaki vernik može to postići. Pošto je postigao to savršenstvo, postao je naš veliki prvosveštenik, da bi nas svojom sveštениčkom službom u pravoj svetinji osposobio da i mi to postignemo.

Savršenstvo je cilj hrišćanina, a Hristovo prvosveštenstvo i služba u pravoj svetinji predstavljaju jedini put kojim bilo koja duša ovaj istinski vredan cilj može postići na ovoj Zemlji. „Bože, put je tvoj u svetinji.“ Psalam 77,12. (Luter)

„Kad, dakle, braćo, imamo pouzdanje da ulazimo u svetinju krvlju Isusa, koji nam je otvorio novi i živi put kroz zavesu, to jest, njegovo telo, i kad imamo velikog sveštenika nad Božijim domom, pristupajmo s istini-

tim srcem u punoj veri, očišćeni u srcima od zle savesti i oprana tela čistom vodom. Držimo nepokolebljivo ispovedanje naše nade, jer je veran onaj koji je obećao.“ Jevrejima 10,19-23.

„Jer vi niste prišli gori koja se može opipati i koja je zažarena od vatre, ni tmini, ni pomrčini, ni oluji, ni zvuku trube, ni glasu reči za koji su slušaoci molili da im se više ne govori ... Nego ste prišli Sionskoj gori i gradu Boga živoga, nebeskom Jerusalemu, hiljadama anđela, svečanom zboru i crkvi prvenaca koji su popisani na nebesima, i Bogu – sudiji svih, i duhovima savršenih pravednika, i posredniku novoga saveza, Isusu, i krvi kropljenja, koja govori bolje nego Aveljeva krv.“ Jevrejima 12,18-24. (Čarnić)

O, onda „gledajte da ne odbijete onoga koji govori. Jer ako ne utekoše oni što odbiše onoga koji je prorokovao na zemlji, još manje ćemo uteći mi kad se uklanjamo od onoga koji govori sa nebesa.“ Jevrejima 12,25. (Čarnić)

13. STRAHOTA I GROZOTA PUSTOŠI

Takva je žrtva, sveštenstvo i služba Hristova u svetinji, u istinitoj skiniji, koju je podigao Bog, a ne čovek. Tako se izražava poslanica Jevrejima u vezi sa onim što Hristova žrtva, Njegovo sveštenstvo i služba u svetinji uistinu predstavljaju, o njihovoj zasluži i delotvornosti.

Ova velika istina ne nalazi se samo u poslanici Jevrejima. Mada se izvan poslanice Jevrejima ni na jednom drugom mestu ne izlaže tako neposredno i ne opisuje tako podrobno, ceo Novi zavet poziva se na to u istoj meri u kojoj se čitav Stari zavet poziva na svetinju i službu levitskog sveštenstva, koja nigde nije tako detaljno opisana kao u Drugoj i Trećoj knjizi Mojsijevoj.

U prvom poglavlju Otkrivenja pojavljuje se neko „nalik na Sina čovečijeg“, obučen u haljine prvosveštenika. U istoj knjizi pojavljuje se i „Jagnje gde stoji kao zaklano“, nasred prestola, heruvima i starešina. Osim toga, tu je i zlatni oltar sa zlatnom kadionicom, iz koje se uzdiže dim od tamjana sa molitvama svetih Bogu, i sedam vatrenih buktinja pred prestolom Božjim. Pojavljuje se hram Božji na nebesima, i „kovčeg njegovog saveza u njegovom hramu“. U Otkrivenju se takođe obećava i izjavljuje da će svi koji imaju udela u prvom vaskrsenju i nad kojima druga smrt nema vlasti biti sveštenici.

„Nego će oni biti Božiji i Hristovi sveštenici, i carovaće s njim hiljadu godina.“ Kad onda prvo nebo i prva zemlja prođu bez traga i nastanu novo nebo i nova Zemlja, kad sveti grad siđe od Boga s neba i kad hram Božji bude sa ljudima, tj. kad Bog bude prebivao u njima, i oni budu Njegov narod i „sam Bog bude s njima Bog njihov“, kad otre svaku suzu od očiju njihovih i kad ne bude više ni smrti, ni plača, ni vike, ni bolesti, i kad sve staro prođe, tada, a ne pre nego tada, kaže se za grad Božji: „A hrama ne videh u njemu.“

Iz ovih razloga možemo biti apsolutno sigurni da danas uistinu postoji sveštениčko zvanje, sveštениčka služba i svetinja kao u vreme Starog zaveta, koja je još i realnija nego u vreme Starog zaveta jer, mada je tada postojala svetinja sa svojom službom i sveštienstvom, sve je to bilo samo slika za tadašnje vreme, slika onoga što je sada realnost i što se nalazi na nebesima.

Ovo pravo, Hristovo sveštienstvo, služba i svetinja na nebesima tako se jasno opisuju u Novom zavetu, da je nemoguće poreći njihovo postojanje. Ipak, i pored ovoga, jedva da neko o ovome razmišlja. Ova istina je skoro potpuno nepoznata, pa čak i današnji hrišćanski svet jedva da veruje u to.

A zašto? Kako je to moguće? Postoji razlog za to. Sveto pismo govori o tome, a činjenice potvrđuju iskaze iz Pisma.

Prorok Danilo govori u sedmom poglavlju svoje knjige o jednom svom viđenju, u kome su se četiri ve- tra nebeska sudarila na velikom moru. „I četiri velike zvijeri izidoše iz mora, svaka drugačija. Prva bijaše kao lav i imaše krila orlova.“ Tako je simbolično predstav- ljeno Vavilonsko carstvo¹. Druga zver je bila kao med- ved, nagnut na jednu stranu i sa tri rebra u ustima. On je simbolično predstavljao sjedinjeno svetsko carstvo Me- do-Persije. Treća zver je bila kao leopard, koji je imao četiri glave i četiri krila i koji je simbolično predstavljao svetsku dominaciju Aleksandra Velikog i Grčke. Četvr- ta zver bila je „strašna i vrlo jaka, i imaše velike zube gvozdene, jeđaše i satiraše, i gažaše nogama ostatak, i razlikovaše se od svih zvijeri predašnjih, i imaše deset rogova.“ Ova velika zver simbolično je predstavljala Rim kao svetsko carstvo, različito od svih koji su bili pre nje- ga, jer ono nije prvobitno bilo monarhija, nego republi- ka. Ova zver se razlikovala od predašnjih, jer prvobitno nije bila ni carevina ni monarhija, nego republika. Deset rogova simbolisalo je deset carstava koja su se pojavila na tlu Zapadnog Rima sa propašću te imperije.

Prorok dalje kaže: „Gledah rogove (deset rogova), i gle, drugi mali rog izraste među onijem, a tri prva roga

¹ Ovde se radi o tzv. neovavilonskom carstvu, moćnoj imperiji s kraja 7. i iz prve polovine 6. veka pre Hrista. Pre njega je postojala stara vavilonska imperija koju je izgradio Hamurabi u 18. veku pre Hrista.

iščupaše se pred njim; i gle, oči kao oči čovječije bjehu na tom rogu, i usta koja govorašu velike stvari.“ Prorok je pomno posmatrao mali rog do trenutka dok „sud sjede, i knjige se otvoriše“. A kada sud sede i knjige se otvoriše, on kaže: „Tada gledah radi glasa velikih riječi koje govoraše onaj rog; i gledah dokle ne bi ubijena zvijer i tijelo joj se raščini i dade se da izgori ognjem.“

Obrati pažnju na ovu značajnu promenu u posljednjem izrazu. Prorok je posmatrao mali rog od samih njegovih početaka sve dok sud nije seo i knjige se otvorile. A u to vreme naročito je obratio pažnju na mali rog, „zbog glasa velikih reči koje govoraše onaj rog“. I dalje je posmatrao isto – taj isti mali rog – sve do kraja i do njegovog uništenja. Prilikom njegovog uništenja ne kaže se, međutim, da je mali rog slomljen ili uništen, nego da je „ubijena zvijer i tijelo joj se raščini i dade se da izgori ognjem“.

To pokazuje da mali rog nije ništa drugo nego dalja faza prvobitne četvrte zveri, koja je bila „strašna i vrlo jaka“. Mali rog je samo nastavak četvrte zveri, u njenom karakteru, duhu i ciljevima – samo u drugačijoj formi. Pošto je četvrto svetsko carstvo, ta strašna i grozna zver, bio stari Rim, onda mali rog u svom delovanju nije ništa drugo do nastavak staroga Rima, ispoljavajući u drugačijem obliku njegov duh i čineći njegova dela.

Potvrdu za ovo nalazimo u istom poglavlju, u objašnjenju ovoga viđenja. O malom rogu se tamo kaže: „On

će se razlikovati od pređašnjih“ i „govoriće riječi na višnjega, i potiraće svece višnjega i pomišljaće da promijeni vremena i zakone“ Višnjega. Dalje se mali rog ovako opisuje: „Gledah i taj rog vojevaše sa svecima i nadvladivaše ih, dokle dođe starac, i dade se sud svecima višnjega, i prispje vrijeme da sveci preuzmu carstvo.“ Sve ove stvari su veran i potpun opis kasnijeg Rima.

Kasniji Rim je sve ove stvari koje su o njemu rečene sam potvrdio. Papa Lav Veliki vladao je od 440. do 461. godine, upravo u poslednjim danima staroga Rima, kada se ovaj ubrzano raspadao. Tada je papa Lav u jednoj propovedi izjavio da je stari Rim samo obećanje kasnijeg Rima i da će slava staroga Rima ponovo vaskrsnuti u katoličkom Rimu. Romul i Rem su samo prethodnici Petra i Pavla. Romulovi naslednici su samo prethodnici Petrovih naslednika. I kao što je stari Rim vladao svetom, tako će novi Rim kroz presto svetog i blagoslovenog Petra, poglavara sveta, zavladati svetom. Ovo gledište Lava papstvo nikada nije napustilo. Kada je, samo petnaest godina kasnije, Rimsko carstvo kao takvo propalo a samo papstvo preživelo ovu propast i odlučno potvrdilo svoj položaj u Rimu, ideologija pape Lava je utoliko više dobila zamah i potvrdu.

Ova ideologija je smišljeno i sistematski razvijana. Za njegovo ostvarenje uzeto je Pismo. Biblijska mesta revnosno su proučavana i sa velikom veštinom izvrtana

da potvrde papsku ideologiju. Izopačavanjem levitskog sistema iz Starog zaveta ustanovljen je autoritet i večno postojanje rimskog sveštenstva.²

Lažnim zaključkom iz jednog teksta Novog zaveta ustanovljen je sada autoritet Rima i osigurano njegovo večno postojanje.

Polazeći od shvatanja da je papski Rim jedini stvarni nastavak staroga Rima, izvodi se tvrdnja da sva novozavetna biblijska mesta koja se odnose na autoritet Rimskoga carstva moraju sada, pošto je papstvo jedini stvarni nastavak Rima, biti primenjeni na papstvo. Prema tome, svuda tamo gde Novi zavet poziva čoveka „da se pokorava vlastima“ (Rimljanima 13,1), ili gde naređuje poslušnost „upraviteljima“, treba sada ovi zahtevi da se odnose na papstvo, zbog toga što je jedina tada postojeća vlast bila rimska, i jedini upravitelji Rimljani, a papska vlast jedini stvarni nastavak rimske vlasti.

„Svako biblijsko mesto koje naređuje poslušnost vlastima iskorišćeno je. Naveden je svaki primer prema

2 „Biskupi su sada [u drugoj polovini drugog veka] želeli da na njih gledaju kao na jevrejske prvosveštenike; za prezbitere se govorilo da su zauzeli mesto sveštenika; đakoni su upoređeni sa Levitima.“

„Slično je i poređenje hrišćanske pričesti sa jevrejskim žrtvama i prinosisima dovelo do mnogih nepotrebnih rituala, a posredstvom dekreta iskarilo je i samo učenje o Svetoj večeri, koja je uskoro bila pretvorena u ono što bi se moglo i očekivati – u žrtvu.“ Johann Lorenz von Mosheim, Istorija crkve, II vek, II deo, poglavlje II, odeljak 4 i poglavlje IV, odeljak 4.

kojem je carskim službenicima zaista ukazivana poslušnost. Poseban naglasak stavljan je na tekstove u kojima sam Hristos potvrđuje rimsku vlast, time što je preko Cezara Avgusta darovao mir svetu, time što se rodio u vreme popisa, time što je plaćao porez Cezaru, time što je rekao Pilatu: „Ne bi imao vlasti nikakve nada mnom kad ti ne bi bilo dano odozgo.“ – Bryce. I pošto je Hristos priznavao autoritet Pilata, koji je bio predstavnik Rima, ko bi se usudio da ne poštuje autoritet papstva, koji je stvarni nastavak one sile kojoj se i sam Gospodar neba potčinio?

Jedina logična kulminacija ove teorije bila je ta što se papa Bonifacije VIII, obukavši oklop i kacigu, sa uzdignutim mačem u ruci, pokazao masi ljudi i objavio: „Nema drugog cezara, nema drugog kralja, nema drugog cara osim mene, suverenog prvosveštenika i naslednika apostola.“ Onda je izjavio ex cathedra: „Zato tvrdimo, određujemo i objavljujemo, da je svakome čoveku potrebno za spasenje da bude potčinjen rimskom pontifeksu.“

To je dovoljan dokaz da je mali rog iz Danila 7 papški Rim, i da je papstvo u duhu i cilju, i po svojim svesnim pretenzijama nastavak staroga Rima.

U osmoj glavi Danilove knjige ponovo se uzima u razmatranje ova tema. Najpre je prorok u viđenju video ovna sa dva visoka roga od kojih je jedan nadvisivao

drugi, što odgovara medvedu koji je naginjao ka jednoj strani više nego ka drugoj. Jedan anđeo objasnio je ovaj simbol kao „careve Midske i Persijske“. Dalje je prorok video „jarca“ koji dolazi od zapada povrh sve zemlje, ne dodirujući zemlju. Ovaj jarac je imao rog znamenit među očima svojim. On je oborio ovna, slomio mu oba roga, oborio ga na zemlju i pogazio, i nije bilo nikog da izbavi ovna iz njegove ruke. Ponovo je anđeo objasnio značenje ovoga: „A runjavi je jarac car Grčki; i veliki rog što mu bješe među očima, to je prvi car.“ I jarac je postao vrlo velik, a kad je osilio slomio se veliki rog, i mesto njega narasla su znamenita četiri roga prema četiri vetra nebeska. Anđeo je objasnio šta to znači: „To su četiri carstva koja će nastati iza toga naroda, ali ne s njegovom silom (ne sa silom Aleksandra Velikog).“

Iz jednoga od četiri dela Aleksandrovog svetskog carstva prorok je onda video kako raste „mali rog“. „I naraste vrlo velik prema jugu i istoku prema krasnoj Zemlji.“ Iz navedenih pravaca proizlazi da se ova sila pojavila sa Zapada. Anđeo je sada objasnio šta ovo znači: „A na posljedak carovanja njihova (tj. u poslednjim danima četiri dela carstva), kad bezakonici navrše mjeru, nastaće car bestidan i lukav.“ „I naraste dori do vojske nebeske, i obori na zemlju neke od vojske i od zvijezda i pogazi ih.“ „Sila će mu biti jaka, ali ne od njegove jačine, i čudesno će pustošiti, i biće srećan i svršivaće, i gubi-

će silne i narod sveti. I lukavstvom njegovijem napredovaće prijevarena u njegovoj ruci, i podignuće se u srcu svom, i u miru će pogubiti mnoge, i ustaće na kneza nad knezovima („I naraste dori do poglavara toj vojsci“³, stih 11), ali će se potrti bez ruke.“ Danilo 8,24.25.

Svi ovi detaljni opisi iz osmog poglavlja knjige proroka Danila pokazuju da mali rog predstavlja Rim, od njegovih početaka u vreme propasti Grčkog svetskog carstva do kraja sveta, kad će se potrti bez ruke, naime, onim kamenom koji se odvalio od gore „bez ruku“ i onda satio i zdrobio sva carstva. Danilo 2,34.35.44.45.

Videli smo da mali rog iz sedmog poglavlja knjige proroka Danila, iako se smatra predstavnikom samo papskog Rima, zapravo predstavlja Rim u obe epohe, Rim od svojih početaka do kraja; naime, kada dolazi vreme da se slomi i unušti „mali rog“, „zver“ je zapravo ona koja je ubijena „i tijelo joj se raščini i daje se da izgori ognjem“. Prema tome, misao kojom se završava izveštaj o malom rogu u sedmom poglavlju nastavlja se i u osmom poglavlju, koje govori o istoj toj sili. „Mali rog“ je ovde isto tako simbol za obe faze Rima kao i u prethodnom poglavlju. To se pokazuje još i primenom izraza „grozota pustoši“ i „strahota pustošenja“ (Bakotić). Ove oznake odnose se na obe pojavne forme Rima (Danilo 9,26.27; Matej 24,15; Danilo 11,31; 12,11; 8,11.13),

3 U engleskom prevodu: „uzdiže se do poglavara toj vojsci“.

što se pak potvrđuje istorijom i učenjem papstva o samome sebi. Sve je to jedan Rim, samo što se sve što je rečeno o starom Rimu u oštrijoj meri može primeniti na drugi Rim.

A sada ćemo nastaviti sa onim što nam Sveto pismo u osmom poglavlju knjige proroka Danila govori o sili maloga roga. U stihu 11 i stihu 25 kaže se za ovu silu: „I podignuće se u srcu svom“ i „naraste⁴ dori do⁵ poglavara toj vojsci“ „i ustaće na kneza nad knezovima⁶“. To nam se objašnjava u 2. poslanici Solunjanima, 2. glavi. Pavle tamo ispravlja izvesne pogrešne predstave Solunjana o predstojećem Hristovom dolasku. S ovim u vezi on kaže: „Da vas niko ne prevari ni na koji način; jer nema dana Gospodnjeg dok prvo ne nastupi otpad i ne pojavi se čovek greha, sin pogibli, koji se protivi i diže na sve što se naziva Bogom ili svetinjom, tako da će sesti u hram Božiji i samoga sebe predstavljati – da je on Bog. Zar se ne sećate da sam vam ovo kazivao još kad sam bio kod vas?“ 2. Solunjanima 2,3-5. (Čarnić)

To je bez sumnje dalji opis sile koju simboliše mali rog iz Danila 8. Međutim, ima i drugih aspekata koji to potvrđuju. Pavle pominje da je on upravo o ovim stvarima,

4 U engleskom prevodu stoji „podiže se“, tj. „uzdigao je samog sebe“ – koristi se isti glagol *magnify* kao i u prethodno citiranom 11. stihu.

5 Ili „nasuprot poglavaru te vojske“ – Jones-ov komentar.

6 Ili „vladaće“ – „zacariće se“ nasuprot knezu nad knezovima – Jones-ov komentar.

o kojima im sada piše, sa njima već razgovarao još kad je bio kod njih. Izveštaj o njegovom boravku u Solunu nalazimo u Delima apostolskim 17,1-3: „Prošavši Amfipolj i Apoloniju dođoše u Solun, gde je bila judejska sinagoga. Po svom običaju Pavle uđe k njima i u toku tri subote propovedaše im iz Pisma, dajući im na znanje i izlažući da je trebalo da Hristos postrada i vaskrsne iz mrtvih, i da je ovo Mesija – Isus koga vam (govorio je) objavljujem.“ Dela apostolska 17,1-3. Pavle je govorio sa njima iz Pisma i govorio im o predstojećem velikom otpadu, u kome će se otkriti čovek greha, tajna bezakonja, sin pogibli, koji se protivi i diže na sve što se naziva Bogom i svetinjom, pa čak zauzima mesto Boga i pokazuje se kao Bog.

To je sve govorio Pavle sa njima iz Pisma. Ali gde je u Pismu našao ovo otkrivenje, na osnovu kojeg je Solunjanima mogao sve to da kaže? Upravo u osmom poglavlju Knjige proroka Danila apostol je pronašao ovo, i upravo odatle im je kazivao o svemu kada je bio kod njih. Naime, u ovom poglavlju nalazimo iste izraze koje Pavle koristi u 2. poslanici Solunjanima, izraze za koje kaže: „Zar se ne sećate da sam vam ovo kazivao još kad sam bio kod vas?“ Prema tome, vreme podizanja Rima protiv „poglavara vojske“ i „kneza nad knezovima“ može biti samo nakon života apostola, a ono što je Pavle napisao direktno ukazuje na taj otpad, koji je konačno svoj vrhunac dostigao u rimsko-papskoj moći.

Pročitajmo sada stihove Danilo 8,11.12 i videćemo da je to baš ono mesto u pismu iz kojeg je Pavle govorio Solunjanima o čoveku greha i tajni zla: „I naraste dori do poglavara toj vojsci, i uze mu svagdašnju žrtvu, i sveti stan njegov obori. I vojska bi dana u otpad od žrtve svagdašnje, i obori istinu na zemlju, i što činjaše napredovaše mu.“ Danilo 8,11.12.

Ove reči jasno upućuju na silu koja je uzela od Boga i hrišćanstva sveštenstvo, svetinju i službu u svetinji.

Pročitajmo još jednom ove reči: „I naraste (mali rog, čovek greha) dori do poglavara toj vojsci („na kneza nad knezovima“ – Hrista) i uze mu svagdašnju žrtvu (svagdašnju službu i sveštenstvo Hrista) i sveti stan njegov obori (svetinju kneza toj vojsci i kneza nad knezovima – Hrista). I vojska bi dana (čoveku greha) u otpad od žrtve svagdašnje (od stalne službe Hristove) zbog bezakonja, i obori istinu na zemlju, i što činjaše napredovaše mu.“⁷

„Zbog bezakonja“, tj. zbog greha je ova sila zadobila „vojsku“ koja je iskorišćena za obaranje istine na zemlju, tj. skrivanje od crkve i od sveta istine o Hristovom prvosveštenstvu, Njegovoj službi i Njegovoj svetinji; zatim je ta istina koja je oborena i nogama pogažena. Sve je ovo učinjeno „zbog bezakonja“. Bezakonje je greh, tako da razmatrajući ovo otkrivenje iz Pisma apostol u 2. Posla-
7 „I vojska bi dana protiv žrtve svagdašnje zbog bezakonja, i obori istinu na zemlju, i učini, i napredovaše“ – engleski prevod.

nici Solunjanima naziva ovu silu „čovjek greha“ i „tajna bezakonja“.

U Danilu 8,11-13; 11,31; 12,11. treba obratiti pažnju na to da su prevodioci na svim ovim mestima dometnuli reč „žrtva“. Ova reč uopšte tu ne spada, jer u originalu na ovom mestu nje nema. Tamo stoji samo reč „tamid“, koja je prevedena sa „svagdašnja“. Ova reč ovde, naime, ni u kom slučaju ne označava samo svagdašnje žrtve, nego se u jednakoj meri odnosi i na celokupnu svagdašnjju svešteničku službu i stalnu službu u svetinji. Svagdašnje žrtve bile su samo deo toga. Jevrejska reč „tamid“ znači neprekidno ili neprestano, stalno, trajno, sigurno, jednako, uvek. Samo takve reči kao ove iskazuju misao originala, koja je u našem prevodu označena kao „svagdašnja“. Samo u 28. i 29. poglavlju 4. Mojsijeve knjiga, ova reč upotrebljena je 17 puta u kontekstu neprestane službe u svetinji.

Ova neprestana služba Hrista, pravoga prvosveštenika, koji „ostaje vavijek“ i koji je postavljen „vavijek“ u večnom sveštenstvu (Jevrejima 7,24.28) – ova neprestana služba našeg prvosveštenika bila je ta koju je oduzeo čovek greha, papstvo. Upravo je ta svetinja i istinita skinija, u kojoj istiniti prvosveštenik obavlja svoju neprekidnu službu, bila oborena na zemlju „grozotom puštošenja“. Upravo je tu službu i tu svetinju „čovjek greha“ oduzeo crkvi i zaklonio od sveta i oborio je na zemlju i

pogazio, i na njeno mesto postavio „grozotu pustošenja“. Ono što je paganski Rim bukvalno činio sa vidljivom, zemaljskom svetinjom, koja je „prilika prave“, to je činio kasniji Rim duhovno sa nevidljivom, nebeskom svetinjom, koja je „prava“. Danilo 11,31; 12,11; 8,11.13.

Iz fusnote koja se odnosi na otpad proizlazi da su tada biskupi, starešine, đakoni, kao i sveta Večera izjednačavani sa prvosveštenicima, sveštenicima, Levitima i žrtvama u Starom zavetu. Papsko sveštenstvo smatralo se naslednikom levitskog sveštenstva. Svako svedočanstvo Svetoga pisma posebno ističući dokazuje, međutim, da je levitski sistem u stvarnosti, prema uredbi Božjoj, trebalo da ukazuje samo na Hrista i Njegovu službu u nebeskoj svetinji, i zbog toga u tome, i zaista samo u tome, treba videti hrišćanski nastavak tog starozavetnog sistema. I kada je sada, za vreme otpada i pomoću tog otpada, podignut sistem u kome je biskup postavljen kao prvosveštenik, starešina crkve kao sveštenik, đakon kao Levit, a Večera Gospodnja kao žrtva, i kad je sve to podmetnuto i predstavljeno kao nasledstvo levitskog reda, onda to nije ništa drugo nego podizanje lažnog, otpadničkog sistema umesto pravog, uklanjanje pravog sistema i, najzad, njegovo obaranje na zemlju i gaženje.

To je razlog zašto je ova velika biblijska istina o istinskoj svetinji, službi u svetinji i sveštenstvu Hrista nepoznata u današnjem hrišćanskom svetlu. „Čovek greha“ ju

je uzeo, bacio na zemlju i pogazio nogama. „Tajna bezakonja“ ju je od crkve i sveta zatvorila za vreme njego-ve viševjekovne svetske vladavine, a on je samoga sebe predstavljao da je Bog, a svoju vojsku bezakonja kao crkvu Božju.

Pa ipak, čak i sam „čovjek greha“ i sama „tajna bezakonja“ svedoče o potrebi postojanja jedne takve službe za greh u crkvi. Jer, mada je papstvo Hristovo sveštenstvo, službu i svetinju na nebu bacilo na zemlju, pogazilo i u potpunosti sakrilo od očiju hrišćanskog sveta, ono nije u potpunosti odbacilo zamisao o službi za greh. Ne, ono je odbacilo pravi sistem i zbacilo ga na zemlju ali je, zadržavajući zamisao o službi za greh, umesto toga, u čitavoj novoj realnosti koju je iskonstruisalo podiglo jedan potpuno pogrešan sistem.

Umesto Hrista, pravog, božanskog, od samoga Oca narečenog prvosveštenika na nebu, papstvo je postavilo na Zemlji ljudsko, pogrešivo i grešno sveštenstvo. Umesto svagdašnje, nebeske službe Hrista u pravom sveštениčkom zvanju sa Njegovom pravom, jedinstvenom žrtvom, papstvo je postavilo prolaznu službu ljudskog, zemaljskog, pogrešivog i grešnog sveštenstva sa „svakodnevnom misnom žrtvom“⁸, koja se prinosi jednom dnevno. A umesto svetinje i istinite skinije, koju je podigao Bog a ne čovek, ono je postavilo svoje zbornice

8 Održavanje mise smatra se prinošenjem žrtve.

od drveta i kamena i nazvalo ih „svetinjama“. Tako, na mesto svagdašnjeg Prvosveštenika, svagdašnje službe i svagdašnje svetinje na nebu, koju je Bog postavio i koja je jedina prava, papstvo je postavilo, po zamisli sopstvenog srca, mnoge prvosveštenike, mnoge službe, mnoge žrtve i mnoge svetinje na zemlji, koje su u svakom pogledu ljudske i potpuno promašene.

Ovaj sistem ne može nikada da ukloni greh. Nijedno zemaljsko sveštenstvo sa zemaljskom sveštenučkom službom, nijedna zemaljska žrtva u nekoj zemaljskoj svetinji ne može to nikada učiniti. U poslanici Jevrejima videli smo da čak i od samoga Boga ustanovljena zemaljska svetinja sa svojim sveštenstvom, sveštenučkom službom i žrtvama nikada nije mogla da ukloni greh. Nadahnuta Reč kaže da ona to nikad nije činila i nikada nije mogla da učini.

Samo i jedino sveštenučko zvanje i sveštenučka služba Hrista može da ukloni greh. A to je sveštenučko zvanje i sveštenstvo na nebu i pripada svetinji koja je na nebu. Jer kad je Hristos bio na Zemlji, On nije bio sveštenik; i da je do ovog časa ostao na Zemlji, još uvek ne bi bio sveštenik, kao što stoji napisano: „Kad bi on, dakle, bio na zemlji, ne bi bio ni sveštenik.“ Jevrejima 8,4 (Čarnić). Tako je Bog svojom jasnom reči i sa mnogo primera otkrio da nikakvo sveštenstvo, nikakva sveštenučka služba i nikakva žrtva na Zemlji ne može nikada ukloniti greh.

Kad bi ove zemaljske stvari mogle da uklone greh, zašto onda to ne bi mogla od samoga Boga ustanovljena zemaljska sveštениčka služba? I zašto su morali onda sveštениčko zvanje i sveštениčka služba da budu preneti na nebo? Tako je jasno učenje Reči Božje da sveštenstvo, služba, žrtva i svetinja koje je papstvo uspostavilo na Zemlji nikada ne mogu da uklone greh. Štaviše, oni ga ovekovečuju. Papski sistem je prevara, falsifikat, a njegova svetinja nad svetinjama je sama „strahota“ i „grozota pustoši“.

Da ova izjava i zaključak o stvarnom karakteru papstva nisu preterani i nategnuti, potvrđuju reči kardinala Baroniusa, službenog hroničara papstva. O desetom veku on piše: „U ovom veku grozota pustoši viđena je u hramu Gospodnjem; na presto Svetoga Petra, koga anđeli poštuju, postavljeni su najgori ljudi, koji nisu bili sveštениci, nego nakaze.“ A koncil u Remsu objavio je godine 991. da je papa „čovek greha, tajna bezakonja“.

14. ISPUNJENJE TAJNE BOŽIJE

Hvala Bogu što ova prevara neće ostati zauvek. Velika istina o hrišćanskom sveštenstvu i službi u svetinji neće ni za crkvu ni za svet ostati zauvek zatvorena. Tajni bezakonja je, doduše, pošlo za rukom da prikrije tajnu Božju od očiju ljudi, tako da je celi svet pošao za njom (Otkrivenje 13,3.4), ali to će se promeniti. Hvala Gospodu! Dolazi dan kada će se razobličiti tajna bezakonja, a tajna Božja u svojoj punoj istini i jasnoći ponovo će zasvetleti svetu, da više nikad ne bude sakrivena, već da postigne svoj veliki cilj i bude potpuno ispunjena. Jer je pisano da „u dane glasa sedmoga anđela, kad zadrubi, onda će se svršiti tajna Božija, kao što javi svojim slugama prorocima.“ Otkrivenje 10,7.

U vreme Hrista i Njegovih apostola, tajna Božja bila je u punini otkrivena, kao nikada ranije i propovedana „svima narodima ... da bi se pokorili veri.“ Rimljanima 16,25.26. Od početka sveta do tog vremena ona je „sakrivena u Bogu“, bila je „skrivena od vekova i naraštaja“ (Kološanima 1,26 KJV), „... a sad se javi svetima njegovim, kojima Bog naumi pokazati kako je bogata slava tajne ove među neznabošcima: Hristos u vama, nad slave; kojega mi propovijedamo svjetujući svakog čovjeka i učeći svakoj premudrosti, da pokažemo svakoga čovjeka savršena u Hristu Isusu.“ Efescima 3,3.5.9; Kološanima 1,26-29.

Međutim, čak i tada, upravo u vreme apostola, radila se, prema rečima apostola Pavla, „tajna bezakonja“ (vidi 2. Solunjanima 2,7), i otada se sve više razvijala, sve do jedne takve svetske sile, koja je imala vrhovnu vlast, vlast čak i nad svecima Višnjeg, nad Njegovim vremenima i Njegovim zakonom – podižući se protiv kneza nad knezovima, uzdižući se čak do poglavara nebeske vojske, stavljajući sebe na mesto Boga koji se obožava i predstavljajući se kao Bog¹. Ponovo je bila skrivena tajna Božja od „vekova i naraštaja“, ali ovoga puta ne u Bogu. Ali sada, ponovo, „u dane glasa sedmoga anđela“, u ovo vreme, tajna Božija, koja je bila po drugi put sakrivena od vekova i naraštaja, otkrivena je „svetima njegovim, kojima Bog naumi pokazati kako je bogata slava tajne ove među neznabošcima: Hristos u vama, nad slave; kojega mi propovijedamo svjetujući svakog čovjeka i učeći svakoj premudrosti, da pokažemo svakoga čovjeka savršena u Hristu Isusu.“

A ova tajna Božja će se svršiti, kao što smo već citirali, „kao što javi svojim slugama prorocima“. Nije samo prorok sa Patmosa izjavio da danas, u ovo vreme, „treba da se svrši tajna Božja“. Jer, kad je anđeo Božji obznanio ovo proroku u viziji na Patmosu, On je već davno pre toga to isto objavio svojim slugama prorocima. To što je obznanjeno na Patmosu bilo je samo objava anđe-

1 Ili „pokazujući sebe da je Bog“.

la da će ono što je Bog odavno objavio slugama svojim prorocima sada sigurno biti izvršeno i da neće dalje biti odlagano. Cela objava glasi: „I anđeo kojega vidjeh gdje stoji na moru i na zemlji podiže ruku svoju k nebu, i zakle se onijem koji živi va vijek vijeka, koji sazda nebo i što je na njemu, i zemlju i što je na njoj, i more i što je u njemu, da vremena (English Revised Version: „odlaganja“) već neće biti; nego u dane glasa sedmoga anđela, kad zatrubi, onda će se svršiti tajna Božija, kao što javi svojim slugama prorocima.“ Otkrivenje 10,5-7.

Prorok kome su ove stvari otkrivene jasnije i više nego drugim prorocima bio je Danilo. Jer ne samo da je Danilo video pojavu malog roga i kako se on uzdiže „do poglavara“ nebeske vojske i ustaje „na kneza nad knezovima“, kako obara na zemlju Njegovu istinu i Njegovu svetinju i gazi ih, nego je takođe, i to u istom viđenju, video kako je istina i svetinja Hristova oslobođena od vlasti ovog malog roga, izbavljena od njegovog bogohulnog gaženja, podignuta sa zemlje i uzdignuta do neba, na mesto koje joj pripada. Činilo se da je upravo ovaj deo celog postupka najviše zanimao nebeskog posmatrača; jer, kako kaže Danilo: „Tada čuh jednoga sveca gdje govoraše, i jedan svetac reče nekome koji govoraše: dokle će trajati ta utvara za svagdašnju žrtvu i za otpad pustošni da se gazi svetinja i vojska? I reče mi: do dvije tisuće i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti.“ Danilo 8, 13.14.

Zatim je anđeo Gavriilo dobio nalog da objasni Danilu ovo viđenje. On je počeo da objašnjava, ali kad je došao do dela viđenja koji se odnosi na mnogo dana, Danilo je bio teško pogođen začuđujućim i strašnim stvarima tog viđenja; on kaže: „Tada ja Danilo zanemogoh, i bolovah neko vrijeme; poslije ustah i vrših poslove careve; i čudih se utvari, ali niko ne dozna.“ Danilo 8,27. Dotle je bilo lako razumeti objašnjenje, jer je jasno rečeno da ovan predstavlja careve Medo-Persije, a jarac cara Grčke. Takođe je, uzimajući u obzir prethodna objašnjenja iz 2. i 7. poglavlja, bilo lako razumeti i objašnjenje o sledećoj velikoj sili, koja će doći posle Grčke, bar u onoj meri u kojoj je anđeo tada mogao da se upušta u objašnjavanje. Ali sada je, usred objašnjenja najvažnijeg dela cele vizije, Danilo iznemogao, tako da je propušten najveći i najbitniji deo objašnjenja i „niko to nije dokučio“. (Danilo 8,27 – Stvarnost)

Međutim, prorok je istrajno tražio da razume viziju. Posle razorenja Vavilona, prve godine vladavine cara Medo-Persije, anđeo Gavriilo je ponovo došao Danilu i rekao: „Danilo, sada izidoh da te urazumim.“ Danilo 9,1.22. Anđeo je sada došao da urazumi Danila upravo u vezi sa vizijom koju je objašnjavao kada je Danilo iznemogao.

Zato je Danila najpre podsetio na to viđenje: „U početku molitve tvoje izide riječ, i ja dođoh da ti kažem, jer

si mio; zato slušaj riječ, i razumij utvaru.“ Danilo 9,23. Nakon što je na ovaj način prorokovu pažnju usmerio na to viđenje, anđeo je počeo direktno sa objašnjenjem vremenskog odseka pomenutog u viđenju – radi se upravo o delu vizije koji Danilu, zbog njegovog klonuća, nije mogao da bude objašnjen. I tako je rekao: „Sedamdeset je nedjelja određeno tvome narodu i tvome gradu svetom.“ Danilo 9,24.

Reč „određeno“ koja je ovde navedena znači utvrđeno, ograničeno, obeleženo. Kada je anđeo prvi put objašnjavao ovu viziju, došao je do vremenskog odseka – naime do „mnogo vremena“, do „dviije tisuće i tri stotine dana i noći“. Sada kad poziva Danila da razmotri viziju („slušaj riječ i razumij utvaru“), odmah počinje da govori o ovim danima i da objašnjava događaje povezane s njima. „Sedamdeset nedelja“ ili 490 dana određeno je isključivo za Jevreje i Jerusalem. Time je istovremeno utvrđeno i ograničeno vreme za Jevreje i za Jerusalem kao poseban Božiji narod i Božiji grad. Ovo su, naime, proročki dani, u kojima svaki dan označava jednu godinu². Sedamdeset nedelja ili 490 dana jesu 490 godina od

2 Princip „dan za godinu“ u tumačenju proročanstava izvodi se iz Knjige proroka Jezekilja 4,6, gde Bog Jezekilju nalaže da dato mu proročanstvo predstavi vizuelno, pri čemu će svaku godinu trajanja proročanstva prikazati svojim simboličnim ponašanjem u trajanju od jednog dana; ovo pokazuje da ne samo događaji, već i samo trajanje proročanstva može biti prikazano na simboličan način; princip

onih 2300 dana, koji opet označavaju 2300 godina. Polazna tačka za 490 godina je, dakle, istovremeno i polazna tačka za 2300 godina.

Sledećim rečima anđeo izveštava o tih „sedamdeset nedelja“ ili 490 godina: „Zato znaj i razumij: otkad izide riječ da se Jerusalem opet sazida do pomazanika vojvode biće sedam nedjelja, i šezdeset i dvije nedjelje da se opet pograde ulice i zidovi, i to u teško vrijeme. A poslije te šezdeset i dvije nedjelje pogubljen će biti pomazanik i ništa mu neće ostati; narod će vojvodin doći i razoriti grad i svetinju; i kraj će mu biti s potopom, i određeno će pustošenje biti do svršetka rata. I utvrdiće zavjet s mnogima za nedjelju dana, a u polovinu nedjelje ukinuće žrtvu i prinos; i krilima morskim, koja pustoše, do svršetka određenoga izliće se na pustoš.“ Danilo 9,25.27.

Ovde pomenuta naredba da se Jerusalem opet sazida izašla je godine 457. pre Hrista, a izveštaj o tome nalazimo u sedmom poglavlju Jezdrine knjige. Dekret je izdat u Vavilonu, i upućen pre svega Jezdri, koji je tom

„dan za godinu“ Bog primenjuje u kažnjavanju svog naroda opisanom u 4. Mojsijevoj 14,34. Da je vreme opisano u Danilu 8,14 simbolično nagoveštava sam kontekst u kome je dato, koji je simboličan; istorijska primena ovog proročanstva ne ostavlja prostora za doslovno razumevanje, jer bi u tom slučaju navedeno vreme bilo nedovoljno da se ostvari čitava vizija, koja ne počinje opisom „malog roga“, već opisom ovna i jarca koji su, po rečima nebeskog tumača, predstavljali careve Medo-Persije i Grčke.

naredbom bio ovlašćen da napusti Vavilon i da uzme sa sobom ljude i materijal potreban za obnovu Jerusalima i bogoslužnja; dekret je takođe upućen „svim rizničarima preko reke“ Eufrata, kojima se naređuje da obezbede sve što im Jezdra bude tražio da bi se posao nastavio. Jezdra, koji je ovu naredbu Vavilona prvi primio, opisuje to u sedmom poglavlju svoje knjige. On je bio ovlašćen da napusti Vavilon i da uzme sa sobom potrebne ljude i materijal, koji je bio nužan za obnovu Jerusalima i za obnavljanje bogoslužnja. Po drugi put naredba je data svim rizničarima s one strane Eufrata da izdaju Jezdri sve ono što je potrebno da sprovede svoj zadatak. Petog meseca te godine stigao je Jezdra u Jerusalim, tako da je približno polovina 457. godine pre Hrista već prošla, tako da se sve to događalo oko 456 i po godina pre Hrista; to vreme treba uzeti kao početak razdoblja od 490 godina i 2300 godina.

Računato od tog trenutka trebalo je da do „pomazanika (Mesije³) vojvode“ bude još 483 godine, što doseže do 26 i po godina posle Hrista ili do 27. godine, koja je upravo godina Hristove pojave kao pomazanika (Mesije), kada je kršten na Jordanu i pomazan Svetim Duhom. (Marko 1,9-11; Matej 3,13-17). Sada je trebalo da On, Pomazanik, „utvrdi zavet s mnogima“ „za nedelju dana“

3 U jevrejskom originalu stoji *mašiah*, što se prevodi kao *pomazanik*, ili *Mesija*.

– onu nedelju koja je preostala od sedamdeset nedelja. U polovinu te nedelje On će „ukinuti žrtvu i prinos“, žrtvujući Sebe samog na krstu. Polovina nedelje biće na kraju tri i po od onih 7 godina koje su počele da teku od jeseni 27. godine. Tako dolazimo do proleća 31. godine naše ere, upravo do vremena kad je Spasitelj bio razapet i svojom žrtvom – jedinom žrtvom za greh – zauvek ukinuo žrtve i prinose. Tada se pocepala zavesa u zemaljskom hramu na dva dela, „od gornjega kraja do donjega“. Time je trebalo da se pokaže da je tamo završena služba prinošenja žrtava i da je zemaljska svetinja ostavljena pusta.

Od sedamdeset nedelja naročitog vremena naklonosti i milosti za Jevreje i Jerusalem, preostala je još druga polovina sedamdesete nedelje. Ove poslednje 3 i po godine počele su u proleće 31. godine n.e, a završile se u jesen 34. n.e. Do ovog vremena hrišćani su propovedali jevanđelje isključivo Jevrejima: „A oni što se rasijaše od nevolje koja posta za Stefana prođoše tja do Finikije i Kipra i Antiohije, nikomu ne govoreći riječi do samijem Jevrejima.“ Dela apostolska 11,19. A kad je isteklo vreme i Jevreji potvrdili odbacivanje Mesije i jevanđelja, njihova konačna odluka bila je prihvaćena. Pod vođstvom Petra i Pavla, do kraja su se otvorila vrata vere neznabošcima, za koje je bio određen ostatak od 2300 godina.

Posle 490 godina određenih za jevrejski narod, ostalo je još 1810 godina za neznabošce. Ovaj vremenski pe-

riod koji je, kao što smo videli, počeo u jesen 34. godine n.e, dopro je neminovno do jeseni godine 1844. i označio ovu godinu kao kraj 2300 godina. A u to vreme trebalo je, prema rečima sveca koji je govorio, „svetinja da se očisti“. (Danilo 8,14) Godine 1844. bilo je takođe tačno vreme „glasa sedmoga anđela, kad zatrubi“ i kad će se svršiti „tajna Božija kao što javi svojim slugama prorocima“.

U to vreme trebalo je da bude potisnuta strašna viševjekovna tama, izazvana tajnom bezakonja, kojom je tajna Božja bila tako dugo skrivena. U to vreme trebalo je svetinja i istinita skinija i istina koja je u njoj ležala na zemlji, gde ju je bacio čovek greha, da bude podignuta i uzdignuta na nebo. A sa neba je trebalo da zasija takvom svetlošću, da cela Zemlja bude obasjana njenim sjajem. U to vreme trebalo je da velika istina o sveštenstvu i sveštentičkoj službi Hrista bude istrgnuta iz zaborava, gde ju je poslala „grozota pustoši“. Trebalo je ponovo i zauvek u veri crkve Božje da zauzme svoje pravo, nebesko mesto, za usavršenje svakog istinitog vernika prema Božjoj večnoj namisli, koju je on doneo u Isusu Hristu.

15. OČIŠĆENJE SVETINJE

Očišćenje svetinje i svršetak tajne Božje vremenski se poklapaju i tako su blisko povezani da su praktično istovetni u karakteru i događanju.

U „slici ... nebeske“ – u vidljivoj svetinji, služba je vršena prema godišnjem planu. Na kraju ovog plana svake godine stajalo je očišćenje zemaljske svetinje. Ono se sastojalo u tome što je svaka „nečistota sinova Izrailjevijeh“ koja je zbog „prijestupa njihovijeh u svijem grijesima njihovijem“ putem svešteneičke službe u toku cele godine unošena u svetinju, sada ponovo iznošena iz svetinje i udaljavana od nje.

Svršavanje ovog dela u svetinji i za svetinju bilo je istovremeno svršetak službe za narod. Naime, onaj ko nije učestvovao u službi čišćenja svetinje na dan čišćenja svetinje, koji je bio dan pomirenja, i to ispitivanjem savesti, priznanjem i odbacivanjem greha, taj je trebalo zauvek da bude istrebljen iz svoga naroda. Prema tome, očišćenje svetinje se u svojoj suštini odnosilo na narod u istoj meri kao i na svetinju – ono je uključivalo i narod. Onaj ko se nije uključivao u čišćenje svetinje i ko nije i sam bio, poput svetinje, očišćen od svakog bezakonja, prestupa i greha, morao je da bude pogubljen. 3. Mojsijeva 16,15-19; 29-34;23,27-32.

A sve je to bila „slika za tadašnje vreme“. (Jevrejima 9,9 – KJV) Svetinja, žrtve, sveštenstvo i svešteneička

služba zemaljske svetinje bili su slika prave svetinje, sa žrtvom, sveštenstvom i sveštenučkom službom Hrista. Tako je i očišćenje zemaljske svetinje bilo slika onog pravo očišćenja, očišćenja svetinje i istinite skinije, koju je podigao Gospod a ne čovek, od svih nečistota Hristovih sledbenika zbog njihovih prestupa u svim njihovim gresima. O vremenu ovog očišćenja proročanstvo kaže: „Do dvije tisuće i tri stotine dana i noći, onda će se svetinja očistiti.“ To se odnosi na Hristovu svetinju 1844. godine.

Zaista, svetinja u kojoj je Hristos prvosveštenik bila je jedina svetinja koja je mogla da se očisti 1844. godine, jer nije postojala druga. Zemaljska svetinja, koja je samo slika za tadašnje vreme, bila je razorena od strane rimske vojske zajedno sa gradom Jerusalimom (Danilo 9,26), i trebalo je od tada do kraja da ostane „pusta“. Zato jedina svetinja koja je u vreme određeno proročkom reči, naime posle 2300 godina, uopšte mogla biti očišćena bila je Hristova svetinja – svetinja kojoj je Hristos Prvosveštenik i Služitelj; ta svetinja i istinita skinija kojoj je Hristos, koji je s desne strane Bogu, pravi Sveštenik i Služitelj; ta svetinja i istinita skinija „koju podiže Bog, a ne čovek“.

Biblijski citat koji ovde razmatramo, Danilo 9,24-27, jasno kazuje šta znači ovo očišćenje svetinje. Jer anđeo Božiji, dok saopštava Danilu istinu o 2300 dana, saopštava takođe Božji veliki plan povezan sa ovim periodom,

a koji se odnosi kako na Jevreje tako i na neznabošce. Izričito objašnjeni cilj sedamdeset nedelja ili 490 godina određenih isključivo za Jevreje i Jerusalem bio je „da se svrši prestup i da nestane grijeha i da se očisti bezakonje i da se dovede vječna pravda, i da se zapečati utvara i proroštvo, i da se pomaže sveti nad svetima.“ Danilo 9,24

To je pravi Božji cilj sa svetinjom i sa službom u svetinji u svim vremenima: u slici ili u stvarnosti, za Jevreje ili za neznabošce, na zemlji ili na nebu. Sedamdeset nedelja ili 490 godina bilo je ograničenje postavljeno za Jevreje da se ovaj cilj postigne sa njima i u njima. Da bi se ovo postiglo, sam Hristos je kao čovek došao upravo tom narodu, od svih naroda, da im pokaže Put, i da ih tim Putem povede. Ali oni to nisu hteli. Umesto da u Njemu vide Milostivoga, koji će učiniti kraj prestupu i gresima, očistiti bezakonje i u svaku dušu doneti večnu pravdu, u Njemu su videli samo „Veelzevula, kneza đavolskoga“, jedinog umesto koga bi spremno izabrali nekog ubicu, jedini koga bi otvoreno odbacili kao cara i izabrali rimskog cezara kao svog jedinog cara; jedini za koga su smatrali da je smrt na krstu jedino što mu priliči. Da li je Hristos mogao u jednom takvom narodu i za jedan takav narod da svrši prestup, da učini kraj grehu, da očisti bezakonje i da dovede večnu pravdu? – To je bilo nemoguće. Nemoguće, jer su oni bili u stalnoj pobuni protiv Njega. Umesto da mu dozvole da učini takvo divno delo

milosti za njih, On je bio prinuđen da uzvikne, pokrenut iz dubine duše božanskim saučešćem i bolom: „Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslano k sebi! Koliko puta htjeh da skupim čeda tvoja, kao što kokoš skuplja piliće svoje pod krila, i ne htjeste. Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta. Zato vam kažem da će se od vas uzeti carstvo Božije, i daće se narodu koji njegove rodove donosi.“ Matej 23,37.38; 21,43.

Narod kome je dato carstvo Božje, pošto su ga Jevreji odbacili, bili su neznabošci. I to što je trebalo da bude učinjeno za Jevreje u toku za njih određenih 490 godina, a što oni nisu hteli da dozvole da se za njih učini – isto to trebalo je da bude učinjeno za neznabošce, kojima je dato carstvo Božje u toku njima dodeljenih 1810 godina, a to je da se svrši prestup, da nestane greha, da se očisti bezakonje, da se dovede večna pravda i da se zapečati utvara i proroštvo i da se pomaže sveti nad svetima. To se može dogoditi samo sa svršetkom tajne Božje, sa očišćenjem hrišćanske svetinje. I to se događa u čišćenju prave svetinje, svršavanjem prestupa i nestajanjem greha kroz usavršavanje Hristovih sledbenika s jedne strane, i svršavanjem prestupa i nestajanjem greha kroz uništenje bezbožnika s druge strane, kada će se celi univerzum očistiti od svake mrlje greha koja je ikada bila na njemu.

Svršetak tajne Božje je svršetak dela jevanđelja. Svršetak dela jevanđelja je sa jedne strane ukidanje greha sa

njegovim posledicama i dovođenje večne pravde – izgrađivanjem Hristovog obličja u svakom verniku, otkrivanjem samog Boga u telu svakog Hristovog sledbenika a, sa druge strane, svršetak dela jevanđelja znači uništenje svih koji ga do tada nisu prihvatili (2. Solunjanima 1,7-10), jer nije Božiji plan da održava u životu ljude koji neće steći nikakvu korist od života, osim gomilanja sopstvene bede.

Na osnovu službe u zemaljskoj svetinji vidimo da kada je delo jevanđelja na kraju svake godine bilo završeno u korist onih koji su učestvovali u službi, tada su svi oni koji u njoj nisu učestvovali morali poginuti. I to je bila „slika za tadašnje vreme“, koja nas jasno uči da kada u službi prave svetinje delo jevanđelja bude završeno za sve one koji su u njemu učestvovali, tada će svi oni koji nisu u njemu učestvovali biti pogubljeni. Tako, u oba slučaja, svršetak tajne Božje predstavlja konačan kraj greha.

Služba u zemaljskoj svetinji pokazuje i ovo: da bi se svetinja očistila i služba jevanđelja završila, mora se najpre završiti u narodu koji učestvuje u službi. To znači: u samoj svetinji prestup nije mogao da bude svršen, nije mogao biti učinjen kraj grehu niti bezakonje očišćeno, niti je mogla biti dovedena večna pravda, dok sve to nije izvršeno u svakoj osobi koja je učestvovala u službi. Svetinja se nije mogla očistiti pre nego što je svaki vernik

bio očišćen. Sama svetinja nije mogla da se očisti dok god je kroz priznanje greha naroda i kroz posredničku službu sveštenika reka bezakonja, greha i prestupa uticala u svetinju. Čišćenje svetinje u odnosu na samu svetinju bilo je iznošenje iz nje i udaljavanje od nje svih prestupa naroda koji su u toku cele godine posredstvom sveštenečke službe unošeni u svetinju. Ova reka zla morala je najpre da se zaustavi na svom izvoru – u srcu i životu vernika, pre nego što je svetinja uopšte mogla da se očisti.

Stoga prvo što je moralo da se uradi prilikom čišćenja svetinje bilo je čišćenje naroda. Bitan preduslov za čišćenje same svetinje, svršetak prestupa i dovođenje večne pravde u svetinju bio je kraj prestupa i greha, očišćenje bezakonja i dovođenje večne pravde u srce i život svakog pojedinca iz samog naroda. Kad je reka greha koja je uticala u svetinju prestala da teče iz svog izvora, tada, a ne pre, mogla je sama svetinja biti očišćena od greha i prestupa naroda, koji su posredničkom službom sveštenika uticali u svetinju.

I sve je to bilo „slika za tadašnje vreme“, „slika prave svetinje“. Na taj način jasno smo poučeni da službi našeg velikog prvosveštenika za očišćenje prave svetinje mora da prethodi lično očišćenje svakog vernika, očišćenje svakoga koji učestvuje u službi pravoga prvosveštenika u pravoj svetinji. Jasno je da prestup mora da prestane,

greh da se svrši i bezakonje očisti, i da se dovede večna pravda da prebiva u srcu i iskustvu svakog čoveka koji veruje u Hrista, pre nego što čišćenje prave svetinje može biti obavljeno.

Upravo to je cilj pravog sveštenstva u pravoj svetinji. U svetinji koja je samo bila slika za tadašnje vreme, žrtve, sveštenstvo i sveštениčka služba nisu mogli stvarno da uklone greh niti su mogli da učine savršenim one koji im pristupaju. Žrtva, sveštenstvo i služba Hrista u pravoj svetinji, naprotiv, zaista i zauvek uklanjaju greh i čine savršenim one koji im pristupaju – oni zaista usavršavaju „vavijek one koji bivaju osvećeni“.

16. VREMENA ODMARANJA

Danas, u vreme ispunjenja nade svih vremena, danas, u vreme pravog čišćenja prave svetinje, danas, u vreme završetka dela jevandjelja i završetka tajne Božje, danas, u vreme svih vremena, sledbenici Hrista – za koje se obavlja divna služba posredovanja u pravoj svetinji – treba da budu učesnici pune mere Njegove božanske milosti. U njihovom životu prestup treba zauvek da se svrši i da nestane greha, da se očisti bezakonje i dovede večna pravda.

Upravo to i samo to jeste cilj Hristovog sveštenstva i Njegove službe u pravoj svetinji. Zar to sveštenstvo nije dovoljno? Zar Njegova služba nije delotvorna u ostvarenju ovog cilja? Sasvim sigurno da jeste! Ta služba i to sveštenstvo jedina su sredstva kojima se taj cilj uopšte bilo kada može postići. Nijedna duša nije u stanju da sama učini kraj prestupu ili grehu, ili da očisti bezakonje ili da dovede u svoj život večnu pravdu. Da bi tako nešto ikada bilo učinjeno, mora biti učinjeno kroz sveštenstvo i službu Onoga koji je sebe dao i koji je bio dat, da bi ovaj cilj postigao za svaku dušu i da bi svaku dušu izveo pred Boga kao “svetu i bez mane i bez krivice“. (Kološanima 1,22)

Svako čije je srce naklonjeno istini i pravdi čezne za ispunjenjem ovih reči. Samo sveštenstvo i sveštencička

služba Hrista mogu to postići. Danas je vreme da se ovo delo uspešno i u potpunosti obavi za sva vremena. Zato verujmo Onome koji to čini, i pouzdajmo se u Njegovo delo da On to savršeno i za sva vremena čini.

Ovo je doba i ovo je delo za koje je pisano da „odlaganja više neće biti“ (Otkrivenje 10,6, u našem prevodu „vremena već neće biti“). A i zašto bi se uopšte dalje odlagalo? Ako je sveštenstvo našeg velikog prvosveštenika delotvorno, i ako su Njegova žrtva i služba sasvim dovoljne za ono što je obećano i za ono čemu se svaki vernik nada, zašto bi se uopšte dalje odlagao svršetak prestupa i greha i očišćenje bezakonja i dovođenje večne pravde svakoj verujućoj duši? Zato, pouzdajmo se u Onoga koji je sebe predao da to učini i koji jedini to može učiniti. Pouzdajmo se u Njega u ovoj stvari i primimo u punini sve ono što pripada svakoj duši koja veruje i pouzda se u Apostola i Prvosveštenika naše veroispovesti – Hrista Isusa.

Videli smo da je mali rog – čovek greha, tajna bezakonja – svoje vlastito, zemaljsko, grešno sveštenstvo, sveštenučku službu i svetinju stavio umesto nebeskog i svetog sveštenstva, službe i svetinje. U sveštenstvu i sveštenučkoj službi tajne bezakonja grešnik priznaje svoje grehe svešteniku i nastavlja da greši. Zaista, ovo sveštenstvo i ova sveštenučka služba ne daje ljudima silu da učine išta više nego da nastave da greše, čak i nakon što su priznali

grehe. Međutim, mi ovde dolazimo do jednog tužnog pitanja: zar nije sušta istina da i oni koji nisu od tajne bezakonja nego veruju u Isusa i Njegovu sveštenučku službu priznaju svoje grehe i onda nastavljaju da greše?

Da li to dolikuje našem velikom prvosvešteniku, Njegovoj žrtvi i Njegovoj blagoslovenoj službi? Da li to priличи da mi Njega, Njegovu žrtvu i Njegovu službu praktično stavljamo na isti nivo sa „grozotom pustoši“, i kažemo da u Njemu i Njegovoj službi nema više sile nego što to ima u tajni bezakonja, niti je Njegova služba išta vrednija? Neka Gospod bez odlaganja spase svoj narod i svoju crkvu danas od takvog unižavanja našeg velikog Prvosveštenika, Njegove strahovite žrtve i Njegove slavne službe!

Gajimo istinsko poverenje u našeg velikog prvosveštenika, i neka to poverenje bude istinski bezuslovno. Često se među protestantima čuje opaska o slepoci i nerazumnosti katolika koji poklanjaju neograničeno poverenje svešteniku. Ako imamo u vidu zemaljsko sveštenstvo, ova primedba je na mestu. Međutim, to bezuslovno poverenje u sveštenika je sasvim ispravno, samo ono mora biti poklonjeno pravom svešteniku. Takvo poverenje ukazano pogrešnom sveštenstvu je pogubno, ali je zauvek ispravan princip neograničenog poverenja u Sveštenika. A Isus Hristos je pravi sveštenik. Zato svako ko veruje u Njega, u žrtvu koju je On podneo, u svešten-

stvo i službu koju On obavlja u pravoj svetinji mora ne samo da prizna svoje grehe, nego mora onda i zauvek bezuslovno da veruje onom pravom Prvosvešteniku u Njegovoj službi u svetinji, da će On svršiti prestup, učiniti kraj gresima, očistiti bezakonje i dovesti večnu pravdu u njegovo srce i život.

Večnu pravdu, ne zaboravi! Ne pravdu za danas i greh za sutra i onda opet pravdu i opet greh. To nije večna pravda. Večna pravda je pravda koja se dovodi u život čoveka i tamo zauvek ostaje, u životu čoveka koji je poverovao i ispovedio se i koji i dalje veruje i prihvata ovu večnu pravdu umesto svakog greha i grešenja. Samo to je večna pravda. Samo to je večno iskupljenje od greha.

A ovaj neizrecivi blagoslov je milostivi dar Božji preko nebeske službe koju je On uspostavio nas radi, a koja se sastoji u sveštenstvu i službi Hrista u nebeskoj svetinji.

Zato danas, upravo sada, „dokle se ‘danas’ govori“, Božja reč upućena svim ljudima glasi: „Pokajte se stoga i obratite se, da vam se izbrišu gresi, da bi od Gospoda došla vremena okrepljenja, te da pošalje Isusa Hrista koji vam je unapred prorečen, koga treba nebo da primi do vremena kada će se sve obnoviti.“ Dela apostolska 3,19-21 (original).

Vreme Hristovog ponovnog dolaska i obnovljenja svih stvari zaista stoji pred samim vratima. Isus dolazi da uzme svoj narod k sebi, „da metne preda se slavnu

crkvu, koja nema mane ni mrštine“ nego je „sveta i bez mane“. Isus dolazi da vidi savršeni odraz svog lika u svim svojim svetim ljudima.

A pre nego što dođe, Njegov narod već mora biti u takvom stanju. Pre nego što dođe, mi moramo biti dovedeni u to stanje savršenstva i potpunog odražavanja Hristovog lika. Efescima 4,7.8.11-13. Ovo stanje savršenstva, ovaj razvoj savršenog obličja Hristovog u svakom verniku jeste svršetak tajne Božje – Hristos u vama, nada slave. Ovaj cilj se postiže očišćenjem svetinje, koje predstavlja ispunjenje tajne Božje, konačni svršetak prestupa i greha, očišćenje bezakonja, dovođenje večne pravde, zapečaćenje utvare i proroštva i pomazanje Svetog nad svetima.

Pošto Hristov ponovni dolazak i obnovljenje svih stvari stoje pred samim vratima i pošto potpuno usavršavanje svetih nužno mora da prethodi ponovnom dolasku, po svemu tome možemo znati da sada živimo u tim vremenima okrepljenja, u vreme poznog dažda. I kao što je to izvesno, izvesno je i da se nalazimo u vremenu potpunog brisanja svih greha koji su ikada svedočili protiv nas. A brisanje greha je upravo ovo očišćenje svetinje o kojem govorimo – to je svršetak svih prestupa u našem životu, kraj svih greha u našem karakteru i dovođenje same Božje pravednosti, koja je od vere Isusa Hrista, da bi jedino ona u nama ostala za sva vremena.

Ovo brisanje greha mora prethoditi primanju okrepljenja kroz pozni dažd. Jer samo na one koji imaju blagoslov Avramov dolazi obećanje Duha, a samo na one koji su otkupljeni od greha dolazi blagoslov Avramov. (Galatima 3,13.14) Zato danas, kao nikada ranije, treba da se pokajemo i obratimo da bi nam se izbrisali gresi, da dođe njihov konačni kraj u našim životima i da se dovede večna pravda. Ovo sve potrebno je da bi na nas mogla biti izlivena punina Svetog Duha u ovo vreme okrepljenja koje donosi pozni dažd. A sve ovo je potrebno da bi po celom svetu bila propovedana poruka koja će učiniti da sazre zemaljska žetva – poruka jevanđelja o nebeskom carstvu – sa takvom silom s visine, da će cela zemlja biti obasjana njenom slavom. Sve se to mora dogoditi da bi se mogla sa silom odozgo propovedati vest jevanđelja o carstvu po celom svetu za sazrevanje žetve. Onda će Zemlja biti obasjana njenom svetlošću.

ZAKLJUČAK

Hristos, Gospod, Sin Božji, sišao je s neba, postao telo i stanovao među ljudima kao Sin čovečji. To je zauvek utvrđena istina hrišćanskog verovanja.

On je umro za naše grehe na krstu na Golgoti. To je zauvek utvrđena istina hrišćanskog verovanja.

On je radi našeg opravdanja ustao iz mrtvih. To je zauvek utvrđena istina hrišćanskog verovanja.

On se vazneo kao naš branilac na nebo i kao takav sedi s desne strane Božjeg prestola. To je zauvek utvrđena istina hrišćanskog verovanja.

On je sveštenik na prestolu svoga Oca, sveštenik za sva vremena po redu Melhisedekovom. To je zauvek utvrđena istina hrišćanskog verovanja.

S desne strane Boga, na prestolu Božjem, kao sveštenik na prestolu, Hristos je „sluga svetinjama i istinitoj skiniji, koju načini Gospod, a ne čovek“. To je zauvek utvrđena istina hrišćanskog verovanja.

On će opet doći, sa silom i velikom slavom, na oblacima nebeskim, da bi svoj narod uzeo k sebi i postavio ga preda se kao slavnu crkvu i da bi sudio svetu. To je zauvek utvrđena istina hrišćanskog verovanja.

Da je Hristos živeo u telu, umro na krstu, ustao iz mrtvih, uzdigao se na nebo i da sedi s desne strane Boga na prestolu Božjem, to mora za svakog hrišćanina da bude

zauvek utvrđena istina, da bi vera bila prava i potpuna. Da je isti ovaj Isus sveštenik s desne strane Boga na prestolu Božjem, to mora za svakog hrišćanina da bude zauvek utvrđena istina, da bi vera bila prava i potpuna.

Da je Hristos, Sin Božji, kao sveštenik s desne strane Boga, na Njegovom prestolu, sluga svetinje i „istinite skinije koju načini Gospod, a ne čovek“, to mora za svakog hrišćanina da bude zauvek utvrđena istina, da bi vera bila prava i potpuna.

A ova prava vera u Sina Božjeg kao onog pravog sveštenika, koji vrši pravu službu u toj pravoj svetinji s desne strane prestola veličine na visini, vera da Njegovo sveštenstvo i služba uklanjaju prestup i greh i dovode večnu pravdu – ta prava vera će učiniti savršenim onoga koji toj službi pristupa. Ona će ga pripremiti za pečat Božji i za konačno pomazanje svetinje nad svetinjama.

Pomoću te prave vere, svaka duša koja je poseduje može zasigurno znati da je prestup i greh u njenom životu svršen, bezakonje očišćeno i dovedena večna pravda da bi zauvek vladala u njenom životu. To ona, duša, sa sigurnošću može znati, jer Božja Reč tako kaže, a prava vera dolazi slušanjem reči Božje.

Svi koji imaju ovu pravu veru mogu sve to znati sa istom sigurnošću sa kojom mogu znati da se Hristos nalazi s desne strane prestola Božjeg. Oni to mogu znati sa istom sigurnošću sa kojom znaju da je On prvosveštenik

na tom prestolu. Oni to mogu sa istom sigurnošću znati, kao što znaju da je On na tom mestu sluga svetinji i „istinitoj skiniji koju načini Gospod, a ne čovek“. Ovo se može znati sa istom sigurnošću sa kojom se bilo šta što navodi Božja reč može znati, jer Božja Reč sve to jasno govori.

Zato, neka svaki čovek koji veruje u Hrista danas ustane u sili ove prave vere, verujući bezuslovno u zasluge našeg velikog prvosveštenika u Njegovoj svetoj službi i posredovanju za nas.

U sigurnosti ovog pravog verovanja, neka svaki čovek koji veruje u Hrista sa velikim olakšanjem zauvek odahne, u zahvalnosti Bogu za to što je učinjeno, za to što je prestup svršen u tvom životu, što je sa zlom u njemu zauvek završeno; što je u tvom životu nestalo greha i što si zauvek oslobođen od njega, što je bezakonje zauvek očišćeno skupocenom krvlju Isusa Hrista, i što je dovedena u tvoj život večna pravda, da u njemu zauvek vlada, da te podržava, vodi, čuva u punini večnog otkupljenja, koje je krvlju Hristovom dato svakom ko veruje u Isusa, našeg velikog prvosveštenika i istinskog posrednika.

Neka zatim u pravdi, u miru i u sili ove prave vere, svaka duša koja ovo zna prenosi svim ljudima do kraja sveta slavnu vest o Hristovom sveštenstvu, o očišćenju svetinje, o svršetku tajne Božje, o dolasku vremena osveženja i o skorom dolasku Gospoda „da se proslavi u

svetima svojim i divan bude u onima koji ga verovaše“ i „da metne preda se slavnu crkvu, koja nema mane ni mrštine, ili takoga čega, nego da bude sveta i bez mane.“ Efescima 5,27.

„U ovome što je rečeno glavna stvar je: imamo takvoga prvosveštenika koji je seo s desne strane prestola veličanstva na nebesima, kao služitelj svetinje i prave skinije koju je podigao Gospod a ne čovek.“ Jevrejima 8,1.2. (Čarnić)

„KAD, DAKLE, BRAĆO, IMAMO POUZDANJE DA ULAZIMO U SVETINJU KRVLJU ISUSA, KOJI NAM JE OTVORIO NOVI I ŽIVI PUT KROZ ZAVESU, TO JEST, NJEGOVO TELO, I KAD IMAMO VELIKOG SVEŠTENIKA NAD BOŽIJIM DOMOM, PRISTUPAJMO S ISTINITIM SRCEM U PUNOJ VERI, OČIŠĆENI U SRCIMA OD ZLE SAVESTI I OPRANA TELA ČISTOM VODOM. DRŽIMO NEPOKOLEBLJIVO ISPOVEDANJE NAŠE NADE, JER JE VERAN ONAJ KOJI JE OBEĆAO.“

Jevrejima 10,19-23 (Čarnić)

CIP - Каталогизacija y publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

279. 13

ЏОУНС, Алонзо Т .

Otvoreni put do hrišćanskog savršenstva / A. (Alonzo) T.
Džons ; prevod sa engleskog grupa prevodilaca . - Novi Sad :
Eden kuća knjiga , 2013 (Nova Pazova : Euro dream) . - 134
str. ; 21 cm. - (Biblioteka Putokazi)

Prevod dela: Der bereitete Weg zur christlichen
Vollkommenheit / Alonzo T. Jones. - Tiraž 1.000

ISBN 978-86-89205-06-0

I. Jones, Alonzo T B. Џоунс, Алонзо Т.

COBISS. SR-ID 280597255

Knjiga „Otvoreni put do hrišćanskog savršenstva“ prati tri najvažnije faze Hristovog uzdizanja čovečanstva. Ona Ga prikazuje najpre kao proroka, zatim kao Prvosveštenika po večnom, Melhisedekovom redu, i na kraju kao Cara, u jednom novom savršenom svetu, stvorenom po uzoru na onaj iz kojeg su izašli naši praroditelji, Adam i Eva.

Hristovo jedinstvo i poistovećenost s ljudskim rodом i svakim članom ljudske porodice predstavlja „zlatnu sponu“ koja nas vezuje s nebom, dok je Hristovo jedinstvo s Ocem i Njegovo Božanstvo ono što nas uzdiže do onih visina na kojima čak ni anđeoska bića nisu bila – do samog nebeskog trona, s desne strane nebeskog Veličanstva i našeg dragog Oca.

Plan spasenja predvideo je da se u Hristu sve okupi i spoji, nebo i zemlja, gornji svetovi i ova naša grešna planeta, božanska i ljudska priroda, Bog i čovečanstvo – u Njemu je sve objedinjeno, da bi ono što je grešno, smrtno i slabo, a to smo mi, bili nanovo stvoreni, posvećeni i prihvaćeni u Hristu. Ova izuzetna knjiga, koja pruža mnogo više nego što broj njenih strana obećava, na neobičan način objašnjava smisao Hristovog imena „Emanuilo“ – s nama Bog, to jest, kako je to Isus bio, jeste i ostaje s nama.

„Pošto, dakle, imamo velikog Prvosveštenika koji je prošao kroz nebesa – Isusa, Sina Božijeg – čvrsto se držimo vere. Jer, mi nemamo prvosveštenika koji ne može da saoseća s našim slabostima, nego takvog koji je u svemu bio iskušavan kao i mi, samo nije zgrešio. S pouzdanjem, dakle, pristupajmo prestolu milosti da primimo milosrđe i nađemo milost kad nam zatreba pomoć.“ – Jevrejima 4,14-16.